

Inženýr Manuel Garand seděl u přístroje. Šepot neobvykle příjemného hlasu naplňoval místnost. Garandova baculatá tvář zářila vnitřním uspokojením.

Perry Rhodan se bezděčně usmíval. Celá Garandova bytost vyzařovala optimismus a měla v sobě něco, co uklidňovalo okolí.

Jen jeho hlas zněl trochu zvláštně. Rhodan naslouchal vemlouvavým tónům, pak najednou jeho tělem projela rána. Zaúpěl a vyskočil z vysokého pilotního křesla. Rukama svíral hrud', jak ho pálily plíce, ale bylo to marné, stejně marné jako podvědomím diktované hlásky utrpení.

„Kamkoliv se dívám, nevidím nic, co by nebylo v naprostém pořádku,“ slavnostně oznamoval Garand. A obrazovka zhasla.

Perry Rhodan, šéf Třetí moci a kapitán lodi STARDUST II, se konečně uvolnil z chaotického zmatení smyslů, provázejícího velkou transici.

Najednou bylo všechno při starém, vše jasné a zřetelné. Rhodan otevřel oči a spatřil jakousi rozechvělou bytost, ale pak mu došlo, že to je jeho vlastní obraz v naleštěných stěnách.

Reginald Bull, kapitán Klein a Crest vypadali jako v bezvědomí. Skutečně reálným byl pouze velký velín téhle obrovské lodi.

„Hej, Garande, jste tam?“ zablábolil Rhodan těžkým jazykem. „Hej, Garande! Co jste to právě říkal?“

Obrazovka interkomu však zůstala prázdná. Šéfinženýr lodi Manuel Garand mlčel. Byl to jen sen.

Perry Rhodan ze sebe setřásl poslední halucinace. Pak se mu spontánně vrátilo plné vědomí. Tiše zaklel a opustil křeslo. Na panoramatické obrazovce velínu namodralé zářilo veliké slunce.

Rhodana rozbolely oči.

Byla to snad Vega? Mohl tento nafouknutý žhavý míč být sluncem, jehož soustavu před nedávnem opustili?

Rhodana na chvíli zachvátila panika. Obrátil se a zvolal: „Bully!“

Fodsaditý Reginald Bull se však nehýbal. Jen jeho široká tvář se bezděčně zachvěla pod impulzy, způsobenými zaslechnutím jména.

Rhodan reagoval okamžitě a udeřil do tlačítka poplašného zařízení. Přestože nedokázal hned určit, co se vlastně stalo, přece jen intuitivně věděl, co dělat.

Něco tu totiž nesouhlasilo, neodpovídalo to původnímu plánu. Velká transice, neboli dlouhý skok pětidimenzionálním hyperprostorem, se očividně podařila. Lidé na palubě byli sice v bezvědomí, ale podle všeho jinak docela v pořádku. Transice přes 35 000 světelných let mohla mít klidně nějaké následky či komplikace.

STARDUST II byla tedy využita až k maximální hranici svého výkonu. Proč by lidé měli být nějak podstatněji odolnější?

Rhodan v klidu vyčkával, až se ostatní členové posádky proberou. Co mu na celé věci však nesesedělo, byla modrá hvězda, jen vzdáleně se podobající Veze.

Úder do tlačítka vyvolal poplach jako při hrozící katastrofě. Pokud by nemohli zakročit lidé, tento poplach aktivoval aspoň počítačové roboty.

„Stanovení pozice podle základních hodnot souřadnic transice. S ohledem na relativistický čas skoku. Poměřit nejbližší hvězdu, předat zjištěné hodnoty. Vyslat hmotové sondy, hledat případné planety. Konec.“

Palubní počítač potvrdil příjem akustického rychloprogramování a Rhodan klesl zpět do těžkého pilotního křesla. Pohon osmisetmetrové kulovité kosmické lodi tiše bzučel na nulovém výkonu. Jenom agregátní stanice v sektoru II pracovala na plnou kapacitu, protože zásobovala bezpočet palubních přístrojů, vyrovnávač přetížení a energetické ochranné štíty lodi. STARDUST II se pořád řídila směrem k neznámému slunci.

„Za chvíli nás spolkne jako tabletku proti bolení hlavy,“ ozvalo se zezadu.

Rhodanem to trhlo. Reginald Bull, zvaný Bully, se tiše probudil. Od jeho pobledlé, pihovaté tváře se zřetelně odrážely zrzavé, ježaté vlasy.

Bully si odkašlal. Koutky úst mu klesly.

„Bolesti?“ zjišťoval Rhodan. „Jestli ano, tak proč?“

„Nic mě nebolí,“ odpověděl suše Bully. „Jen se cejím jako kuře, který v poslední chvíli vyskočilo kuchařovi z trouby. Voškubaný, samozřejmě. Chápeš?“

Rhodan se pousmál. Tohle byl typický Bully.

„Sousedí ještě spějí, co?“ zavrčel podsaditý zrzek. „Dej mi energetickou zbraň, šéfe. Svoji mám zamčenou ve skříni.“

„Na co?“

Bully zaúpěl a vstal z křesla druhého pilota. „Je mi líto, ale zastřelím Guckyho. Je ti snad jasné, že si s náma ten zatracenej myšob zase jen hraje? Jako při poslední transici, když si pohrál s nastavením transice a vystřelil nás bůhvíkam?“

„Myšob?“ pousmál se Rhodan. „Cos mu to vymyslel za jméno?“

Bully mávl rukou. „Bobromyš je moc dlouhá a pitomá. Myšob je aspoň kratší...“

„Kdyby tě tak Gucky slyšel...“

Bully zrudl. „Ty seš ale lehkomyšlnější, Perry! Já nechápu, proč tomu kosmickému zvířeti vůbec věříš! Ty jeho telekinetický hrátky nás můžou jednou zahubit! Kdyby bylo po mém, tak ho prostě vodprásknu!“

„Donutil by tě, aby ses do ústí své zbraně podíval sám, usmál se Rhodan. „Jako bys ho neznal. A navíc si zapamatuj: na palubě mé lodi se střilet nebude!“

Vždyť to může být masovej vrah! Ten myšob je schopnej zničit celou loď. Máme na palubě pět set mužů posádky!“

„Může být, ale není...“, odpověděl Rhodan a ukončil tím téma. Obrátil se na Arkonidana Cresta, který ještě spal v křesle. Od chvíle, kdy se potkali u ztroskotaného křižníku Arkonidanů na Měsíci, se už stalo tolik věcí...

Loď se pomalu probouzela.

V dalším z křesel se probouzel kapitán Klein. Jenom si odkašlal a byl vzhůru.

Pak někdo zařval, že loď letí do slunce.

Potom se vedle Rhodana rozmihotal vzduch a ve zlomku vteřiny se v tom místě dematerializoval teleporter Tako Kakuta, muž, který dokázal pomocí teleportace překonávat vzdálenosti.

Bully se ho jako obvykle lekl: „Já ho stejně jednoho dne zabiju. Jednoho dne ten chlap skončí v mém žaludku!“

Rhodan nereagoval na jeho poznámku a věnoval se rychlým hlášením z jednotlivých palubních stanovišť. Tentokrát se skutečně ozval i šéfinženýr Garand. Suše podával hlášení.

„Všechno v pořádku, pane!“

Rhodan skončil příjem.

Do místnosti mezitím vstoupil doktor Haggard a dal Crestovi stabilizující injekci. „Jsou velmi labilní“, vysvětloval. „Thora je stále ještě jako omráčená. Co se to vlastně stalo? Takovou transici jsem ještě nezažil!“

Dr. Haggard byl muž, který našel lék proti leukémii a nakonec před časem vyléčil z této nemoci i Cresta, který za ta Rhodanovi a Bullovi umožnil prostřednictvím hypnoškolení přístup ke všem znalostem a zkušenostem své civilizace.

„Kdybych aspoň věděl, kde jsme“, zaúpěl Klein. „Je to Vega?“

Než Rhodan stačil zavolat astronomické oddělení, byl vyhlášen poplach. Jako vždy když automatika zaměřovačů rozezněla sirény. Posádka se aktivovala, okamžitě byly obsazeny zbraňové centrály. Zaměřovače zároveň vydaly informaci o souřadnicích zaměřeného objektu...

Pak se na palubě lodi rozhostilo neobvyklé ticho. Automaty a počítače odvedly svou práci. Nyní se čekalo na velitelův rozkaz.

Rhodan odečítal z obrazovek a displejů.

Pár vteřin nato se konečně ozval palubní počítač se zjištěním pozice: „Vyhodnocení dle nařízení. Loď se nachází v soustavě Vegy: Transice se podařila. Pulzující hvězda je sluncem Vega, ale se stoprocentní jistotou bylo zjištěno, že se toto slunce stane novou. Bylo by radno změnit kurz. Procesy probíhají s anomální rychlostí, jaká se nehodí do rámce astronomické vědy. Konec.“

Bully vytřeštil oči. Zmateně na Rhodana pohlédl. „Nova? Cože - Vega se má v nejbližší době stát novou? Nesmysl! Takový proces přece trvá celou věčnost!“

Bully se rozhlížel, jako by u někoho hledal pomoc. Ale i Cresta tahle informace zaskočila.

„Velké impérium, já to tuším!“ zašeptal a rudýma očima hledal kapitána lodi.

„Co jste čekal?“ vyhrkl Rhodan.

„Že poslední hádanka Neznámého pohrozí zničením celé sluneční soustavy. Vega je pro nás důležitým výchozím bodem pro propočty. Pokud nám zmizí, nikdy nenajdeme stanoviště hledané planety věčného života. Někdo tohle slunce takříkajíc podpálil.“

„Vždyť tu žijou Ferronové!“ vyjekl Bully. „Dyť se ti chudáci upečou! Na těch svých pomalých lodích se nikdy nestačí včas vzdálit ze soustavy! Copak náš pan Neznámej zešilel?“

„Přišli jsme trochu pozdě“, řekl stísněně Rhodan. „Příliš pozdě. Chybná transice nás stála dlouhé týdny. Mezitím se už něco odehrálo. Creste, prosím, naberte kurz k osmé planetě. Díky.“

Poplach skončil. Zaměřenými objekty byly lodě spřátelených Ferronů. Jejich vejčitý tvar nenechával nikoho na pochybách, stejně jako skutečnost, že jich bylo asi šest set.

„Oni letí k okrajovým planetám!“ zasténal Bully. „Velký Bože, co se to tady stalo?“

Rhodan neodpovídal. Zdálo se, že ví, anebo aspoň tuší, co se velké hvězdě jménem Vega mohlo přihodit.

Přesně po třech minutách zaduněly motory a křižník změnil směr letu. Zářivá Vega zvolna opouštěla frontální obrazovku a její místo zaujímal temnota vesmíru. Osmá hvězda soustavy - Ferrol - byla nyní vzdálena ještě přes sedm miliard kilometrů.

Po vyrovnání kurzu se Rhodan rozhodl pro další transici, protože jinak by potřebovali nějakých sedm hodin, než by se dostali k osmému světu obrovské sluneční soustavy.

Prostor se otmátl a bojový křižník zmizel uprostřed zářivé ho záblesku. Vypadalo to, jako by STARDUST II nikdy předtím ani neexistovala.

Velín šedesátimetrového člunu typu GOOD HOPE se proměnil ve včelí úl. John McClears zaklel.

„Otřes prostoru, co?“ hlesl překvapeně poručík Everson, zastupující velitel na palubě člunu S-3. „To se teda dějou věci!“

„Já snad zešlím!“ zaskřípal zuby kapitán McClears. „Oukej, připravíme tu kocábku k boji. Už jsou asi zase tady! Přitom jsem si myslel, že jsme se těch ještěrek jednou provždy zbavili. A teď to vypadá, jako by sem přiletělo naráz deset jejich lodí!“

„Nebo jedna velická,“ dodal Everson. „Soustava Vegy snad nebude mít nikdy klid.“ Povzdechl si. Člun měl jen deset členů posádky a s vážným útokem proti němu se vlastně nikdy příliš nepočítalo.

McClears patřil mezi mladé kosmické piloty, kteří už vystudovali na Rhodanově kosmické akademii. Každopádně to byl mladík, který v hloubi duše doufal, že jednou narazí na skutečnou nepřátelskou loď, a že s ní bude moci jaksepatří bojovat.

A tak se dostal do soustavy Vegy. Ani ne rok nato se sám stal velitelem jedné z lodí, které před čtyřmi lety jenom slepě obdivoval. Jeho S-3, záchranný člun z paluby křižníku STARDUST II, skutečně obdivuhodný byl. I když nebyl tak veliký jako křižník. Také proto se takovým člunům trochu žertem, nicméně oficiálně říkalo Pulci.

McClears vzal do ruky mikrofon. „McClears všem Pulcům! Naléhavě! Okamžitě přerušit záchranné akce. Sejdeme se na kosmodromu ve Ferrolu. Všichni připravit! Chci vědět, co se

to k nám řítí. Jestli je to náš šéf, budeme moci poděkovat Bohu. Jestli to ale není on, připravte se na nejhorší. Konec.“

Ze sedmi dalších člunů přišlo potvrzení. Všude na povrchu planety končila evakuace. Zavíraly se vstupy do lodí a duněly pohonné motory.

Obyvatelé tohoto světa prchali od startujících lodí do podzemních úkrytů, kde ještě bylo možné přežít, protože na povrchu planety už vládlo nesnesitelné vedro a velmi silné ultrafialové záření.

Kapitáni osmi člunů STARDUSTU velmi dobře věděli, že evakuace pěti miliard Ferronů bude zcela nemožná. Nehledě na to, že pokud by se Vega opravdu změnila v novu, její výbuch by zničil všech 42 planet soustavy. Ferronští vědci se tomu sice vehementně bránili, ale skutečnosti hovořily o pravém opaku.

McClears, jehož člun stál na obrovském kosmodromu v Thortě, sledoval start ostatních lodí. Všichni byli vzájemně propojeni, na to se kladl velký důraz.

McClears byl nervózní, ale nikdo mu to nevyčítal. Rhodan ho určil velitelem letky vypuštěných osmi člunů, i když byl ještě velmi mladý.

Everson bručel u arkonidského strukturálního zaměřovače. Jeho hypnoškolení postačovalo právě jen na to, aby pochopil funkci tohoto přístroje.

Spojil dva kontakty a zavrčel: „Funguje to...“

Pak už to ale nefungovalo. Everson odletěl proti robotovi, který stál v koutě. V přístroji to jen tiše cvaklo a pak arkonidský přístroj vypustil duši úplně.

„Aby mě husa kopl!“ zaklel Everson. „Tohle byla ještě jedna transice. Poprvé v naší soustavě někdo vskočil do hyperprostoru a teď z něj zase vyskočil. Fajn! Co teď?“

„McClearsi, jste to vy?“ zaznělo z reproduktorů. „STARDUST všem Pulcům, ať jste kde jste! Příkaz:

Okamžitě přistát na kosmodromu v Thortě. Připravit se k vzletu na palubu křižníku, neztrácejte čas! Podíleli jste se na evakuaci obyvatelstva?“

„Ano, pane!“ rozzářil se McClears. „Všechny lodě jsou na Ferrolu. S veliteli Pulců jsem se spojil, jakmile jsme vás zaměřili, pane!“

„Vaše štěstí,“ ozvalo se suše. „Trochu jsme se opozdili. Nezapomínejte, že potřebuju na palubě každého muže. Nějaké dotazy?“

McClears měl nejistý pocit, jako by se události řítily pekelným tempem. Stejný dojem měl i poručík Everson.

„Mám dotazy, ano,“ vykřikl nervózně kapitán. „Pane, Vega se před dvaatřiceti dny zbláznila. Na obloze vzniká nova, pane! Teplota na povrchu planety vzrostla o osmnáct stupňů. Bez ochranných oděvů už není možné vyjít ven. Pane, jestli opravdu odletíme, pak Thort a jeho národ zahynou!“

„Nevíte všechno, příteli,“ odpověděl Rhodan. „Pokud ihned neodletíme, teprve pak zahynou! Řiďte se mými rozkazy. Já si s Thortem promluví. Konec!“

Spojení bylo přerušeno.

McClears se krátce ohlédl. Službu konající spojař zíral. Poručík Everson přimhouřil oči. Muži na sebe dlouho hleděli a McClears nakonec řekl: „Jak to vlastně myslel?“

Everson pokrčil rameny. „Nemám tušení. Ale řekl bych, že to nějak souvisí s tou hrou na hádanky.“

McClears se nervózně uchichl. Ale v podstatě byl spokojen. Šéf se vrátil. Tím pádem bylo všechno v pořádku.

Kulatá přišera z arkonidské oceli vplula do atmosféry osmé planety soustavy Vega. Perry Rhodan zvolil ostré přistání, které nebralo ohledy na povrch lodí. Atmosféra kolem nich vzplanula, ale k vážnému ohrožení posádky ani lodí nedošlo. Něco takového bylo možné jenom s dokonalou technikou.

Rhodanův spěch byl oprávněný.

Vysoká Arkonidanka Thora stála těsně za pilotním křeslem. Arogance jejího postoje a vzhledu nicméně jen zakrývala její silná citová hnutí. Podivná vlna lásky spojené s nenávistí se v ní vzedmula okamžitě, kdy Rhodana poprvé spatřila. Počáteční hněv se časem pomalu vytrácel, ale vracel se pokaždé, když o něco šlo.

Jako nyní.

Od samého začátku byla Thora proti tomu, aby primitivní civilizace, jakou ta lidská bezesporu byla, vůbec převzala její úkol: hledat planetu věčného života. Po zničení jejího křižníku na Měsíci nakonec pravidelně požadovala, aby jí Rhodan umožnil návrat na mateřský Arkon. Vše marně... Perry Rhodan si šel za svým - za zájmy lidstva, a podle jeho názoru i za zájmy zanikající civilizace Arkonidanů.

Rhodan pak ukořistil arkonidský křižník, který se dílem osudu ocitl v moci invazorů, kteří přepadli soustavu Vegy. Invazory vyhnal a křižník si nechal. Od té chvíle pak sledoval stopu k planetě věčného života. Kdosi se podle všeho snažil vyzkoušet schopnosti a inteligenci toho, kdo hledá velké tajemství vesmíru.

Byla to velmi složitá a náročná cesta, která v každé své jednotlivé fázi neuvěřitelně zatížila nervy a síly mužů kolem Rhodana.

Nyní však, když si byli jisti, že hledanou planetou věčného života je planeta, která se vzdálila ze soustavy Vegy, a když věděli, kde ji hledat, narazili na další problém.

Tentokrát se samotným sluncem Vega.

Thora hořce sevřela rty. Na Bullyho zkoumavý pohled pohrdavě pohodila hlavou. Pokud alespoň trochu uznávala někoho, kdo se narodil na Zemi, pak to byl Rhodan. Ale stejně ho nesnášela.

„Letěla bych rychleji!“ vyhrkla. „Aspoň byste zachránil velkou část povrchu planety!“

Rhodan zvedl obočí. Docela klidně dál vydával rozkazy do strojovny. Pak se podíval do Thořiných očí. Byla to vskutku krásná, fascinující žena.

„Ferrol to přežije,“ odpověděl. „Jeho obyvatelé se toho plánovaného výletu budou muset vzdát. Odstartujeme hned po naložení Pulců.“

Crest zvedl hlavu. „Měli bychom to vzdát, Perry,“ požádal ještě jednou. „Jsem přesvědčen, že to byl náš Neznámý, kdo proměnil Vegu v prenovu. Bohužel také všichni víme, že jsme dosud na řešení všech hádanek dostali jen přesně vymezený čas. Vega bude explodovat...“

Na obrazovkách se objevily první hory. Velmi rychle se přibližovaly.

„I kdybych to nakrásně chtěl vzdát, Creste, musím vypít kalich hořkosti až do dna. Vega se stala planoucí loučí jen vinou naší zvědavosti a touhy po odhalení největšího biologického tajemství vesmíru: Já nejsem schopen evakuovat miliardy Ferronů...“

„Podvyvinuté kreatury,“ namítla chladně Thora. Opět promluvila jako příslušnice vládnoucí dynastie vesmírné říše.

Rhodan se zamračil a dodal: „Díky za poučení, madam! Ale je přirozeností člověka, že se snaží pomoci, kde jen to jde. V tomto ohledu jste patrně poněkud odlišná. Mé svědomí mi káže udělat vše pro záchranu Ferronů. Planety Vegy se promění v obláčky molekul, až Vega exploduje. Ferronům můžeme pomoci pouze tehdy, pokud vyřešíme náš poslední úkol.“

„A ten zní?“ zeptala se nepřátelsky.

„Najít zmizelou planetu, která podle údajů počítače krouží Galaxii po vlastní pevné dráze.“

„To je nesmysl! Žádná planeta nemůže existovat bez slunce!“

„Thoro! Vy jste přece schopná vědkyně! Už dávno jste si mohla všimnout, že máme co do činění s technicky velmi vyvinutými bytostmi. Tyto bytosti vyřešily poslední hádanky vesmíru. Přestože mám obrovské arkonidské vědomosti - vaše vědomosti - nejsem schopen proměnit obrovské slunce v novu. Neznámý je mnohem dál než my!“

„Jistě. Dál než pozemští barbaři určitě.“

Rhodan se najednou zašklebil. Tohle byla obehnaná písnička. „Jistě, máte pravdu,“ zafuněl. „Jen je trochu divné, že si ti barbaři nějak moc rychle osvojili všechno, nač jste vy Arkonidané tak pyšní, že?“

„Přistání za dvě minuty!“ ozval se počítač.

Dunění motorů zesílilo. Křižník se blížil ke vzdálenému kosmodromu. Thora konečně zmlkla.

Crest sklonil hlavu. Největším zklamáním jeho života se stala daleká cesta do oblasti pozemského slunce. Lidská rasa byla příliš mladá, příliš zvědavá. Nicméně Crest se velmi snažil. V hloubi duše věděl, že to je člověk, kdo jednou převeze vládu nad Velkým impériem. Lidé jako Rhodan k tomu byli jako stvoření. Vlastností, kterými se lidé vyznačovali, jako byly odvaha a zvědavost, Arkonidané už dávno ztratili.

STARDUST II přistála rychlostí padajícího meteoritu. Teprve těsně nad zemí zpomalila a vysunula teleskopické přistávací nohy. Vrátila se na první kosmickou obchodní základnu lidské civilizace. Soustavu Vegy dělilo od mateřské sluneční soustavy 27 světelných let. Pro lodi druhu STARDUST II však tato vzdálenost nepředstavovala žádný problém.

Vstupy do hangáru se otevřely.

„Tak nás zase degradovali na luční kobylinky,“ poznamenal poručík Everson. „K čertu, ještě před chvílí jsem si myslel, na jak velké lodi nesedím. Je to trochu deprimující, že?“

Zamrkal na kapitána McClearse, který se poněkud zběsile oblékal do slavnostní uniformy.

„Díky pánubohu je starej zase zpátky,“ záupěl McClears. „Rychle mi pomoz do uniformy, čeká na nás.“

Osm člunů vplulo nacvičeným způsobem do lodi. Křižník je bez námahy a nenápadně spolykal podobně jako velký dinosaur neopatrný hmyz. Pulci byly opravdu jen pouhými čluny.

Asi patnáct minut po přistání se ohlásil Thort z Ferrolu. Moudrý vládce obrovské planetární soustavy ještě stále nevěděl, že v Rhodanovi má před sebou pozemšťana. Dosud ho stále ještě považoval za suverénního zástupce Velkého impéria. Takhle zůstávalo Rhodanovi mnohem více prostoru při jednáních.

Thort seděl v obrovském velínu křižníku. Malý, od přírody podsaditý a svalnatý mužík nezapřel značné stáří. Navíc na něm bylo znát, jak velké starosti si dělá o osud své planety.

V jeho hluboce položených očích bylo možné vyčíst, že ví, že jeho civilizace je zasvěcena zániku.

„Co chcete dělat?“ zeptal se zničeně. „To nás všechny chcete naložit do své velké lodi?“

Všichni přítomní členové Thortovy Velké rady s nadějí pohlédli na Rhodana.

John Marshall, jeden z nejspokojnějších mutantů speciální jednotky, nenápadně kontroloval vědomí ferronského vládce. Tento vytrénovaný telepat byl schopen číst myšlenky dokonce i cizích inteligencí. Thort myslel jenom na svou civilizaci. Žádné jiné plány nespřádal.

„Všechno v pořádku,“ uvědomil Marshall Rhodana.

„Pane,“ pokračoval Rhodan, „evakuace by neměla význam. Ani pomocí mé velké lodi bychom nedokázali vyklidit hlavní planetu vaší říše. Navíc v případě exploze slunce zaniknou i všechny vnější planety.“

Starý Ferron bezmocně rozhodil ruce. „Doufal jsem ve vás. Nevím, co mám dělat.“

„Pane, vaše slunce se asi za tři týdny promění v bombu. Prosím, abyste moje argumenty bral vážně. Jediným řešením je normalizace slunce. To však není v mé moci. Ale najdu prostředky a cesty, abych vás ušetřil toho nejhoršího.“

Thort vyskočil. „Prostředky a cesty?“ zopakoval s nadějí v hlase. „Vy máte nějaké možnosti?“

„Přesně nevím, kde najdu toho kdo to způsobil, ale odstartujeme okamžitě. Prosím, zastavte další evakuace, protože každý Ferron, kterého odvezete na vnější planety, se ocitne v nepříznivých životních podmínkách. Tím své lidi automaticky odsuzujete k smrti. Zůstaňte tady a čekejte. Prosím o trpělivost. Zhruba vím, kde mám hledat toho, kdo způsobil ten sluneční požár. Určitě ho najdu. Spolehněte se na mě.“

Když Thort odcházel, zdálo se, že skutečně načerpal novou naději.

„Chce se mi brečet,“ zavřel Bully. „Tajemství věčného života nikdy nenajdeme. Proč to musejí Ferronové odnést za nás? To přece nebylo nutný.“

„Tak v tom s vámi výjimečně souhlasím, barbare,“ sykla Thora.

Bully se podrážděně otočil.

„Správně, je to barbar,“ zapískal kdosi z kouta. „Ten mizera Bully mě chtěl zabít. Přitom jsem si vůbec nehrál. Moje slovo, nezvedl jsem do vzduchu ani šroubek.“

Guckyho poznámka vyvolala smích. Tahle chlupatá bytost z planety Tramp byla mimořádně inteligentní. Její nejvýznamnější schopností bylo přenášení předmětů pomocí vůle. Tomuto projevu telekineze však sám říkal hra.

Gucky pomalu přicházel. Zastavil se před Rhodanem.

„Poručík Guck z jednotky mutantů hlásí příchod,“ smrtelně vážně zapípalo to chlupaté stvoření.

Rhodan se musel otočit, aby nevypřskl smíchy.

I ostatní muži se museli smát. Jenom Bully opakoval shora dolů a zpátky celý svůj slovník nadávek.

„Ty vrahu!“ stěžovala si malá bytost. „Chtěls mě zastřelit co? Všechno jsem slyšel. Nehrál jsem si ani se sluncem, ani s lodí. Dal jsem šéfovi slovo.“

„Tak už dost!“ zvolal Rhodan. „Čemu se všichni šklebíte? Měli bychom být tolerantní ke všem bytostem z vesmíru. Nebo snad ne?“

Šéf Třetí moci ukončil smích tak rychle, jako začal. V okamžení se mu do tváře vrátila starost. „Dobrá, tohle byla jen legrace. Teď už všichni na svá místa! Creste, jak jste daleko s vyhodnocením?“

Crest vypadal klidně a uvolněně. „Pracuji na tom už čtyři týdny. Mám k dispozici detailní údaje. Budu potřebovat ještě asi dvě hodiny, abych mohl tady od Vegy vypočítat souřadnice hledané planety.“

Rhodan se podíval na hodinky. „Start v osmnáct hodin palubního času. Gucky, ty zůstaneš u mě. Sice ses povýšil na důstojníka, ale to neznamená, že si budeš smět hrát.“

Přesně v osmnáct hodin se gigantické těleso odlepilo od kosmodromu a s velkým zrychlením opouštělo planetu Ferrol. Pár vteřin nato STARDUST II zmizela z dohledu. Poslední tlakové vlny se rozptýlily. Několik minut nato byl vydán zákaz startu evakuačních lodí.

Rhodan požádal o skleničku čaje. Ve ztuhlých tvářích ostatních mužů se nehnul ani sval. Znali svého šéfa. Kdykoli letěli do nové akce, vždycky trval na tom, aby všichni byli dokonale klidní. Na palubě křižníku nebyl v té chvíli nikdo, kdo by otevřeně přiznal strach.

Tohle byly okamžiky před rozhodnutím. Loď se začala chvět. Ještě tři světelné minuty do transice. V hloubce pod nohama mužů řvaly reaktory a vydávaly ze sebe všechno. Vteřiny se stávaly věčností.

„Venku je krásný počasí, i když trochu pod mrakem,“ poznamenal Bully.

Rhodan se podíval na obrazovky, které ukazovaly zuřící peklo. Otřesy byly tak silné, že je absorbér přetížení málem nestačil vyrovnávat.

„Asi bude přšet,“ přikývl.

Na jedné z kontrolních obrazovek se objevila tvář šéfinženýra strojovny. Oznamoval: „Strojovna pro kapitána. Zpomalujeme. Velmi hustá hmota. Brzdí nás. Máme střílet?“

„Ano,“ odpověděl Rhodan.

Agregáty zařvaly.

„Mám strach,“ zapištěl Gucky. „Mám hroznej strach.“ Po všech čtyřech se připlazil k Rhodanovi.

Bully se zasmál. „Kdo by neměl? Ztraceně, za dvě minuty se nám rozpadne ochranné štít. Pak z nás zbude jen drobení na koláč.“

Ta slova zazněla jako signál. Inženýr strojovny náhle vykřikl, pak vykřikli i ostatní.

Rhodan seděl přikrčen za kontrolním pultem. Crest přitiskl sevřené pěsti k ústům. Jako šílený zíral na pulzující, zuřící hvězdnou příšeru, vyplňující téměř celou obrazovku. Gigantické plynové jazyky olizovaly vesmír. Křižník jako by se pohyboval v jejich bezprostředním dosahu.

Jenom Rhodan zaslechl konečné hlášení z počítače.

Pět vteřin před transicí vydal konečný rozkaz prováděcímu počítači. Samotný člověk by nikdy nedokázal řídit procesy v nadřazeném prostoru.

Kdosi nahlas a ostře vykřikl. Vega vyslala proti energetickému ochrannému štítu lodi poslední ohnivý jazyk. Nebylo slyšet vlastního slova. STARDUST II se proměnila v rozeznělý zvon.

Ještě nikdy předtím se tento arkonidský křižník neoctl tak blízko nějakého slunce.

V posledním zlomku vteřiny před transicí si Rhodan všiml fialového záblesku prolomeného ochranného štítu. Kdyby letěli dál v normálním prostoru, shořeli by.

Nyní, v pravou chvíli, vzniklo kolem celé lodi cosi, co do tohoto prostoru nepatřilo. Učinilo z kosmické lodi něco nepochopitelného, a to pak následovalo impulz skoku do nadřazeného prostoru:

STARDUST II, ještě před chvílí se podobající kometě, zmizela ze soustavy.

Transice proběhla jako obvykle normálně a bez ztráty času.

Překonali vzdálenost 1600 světelných let. Rematerialiace proběhla jen za několik okamžiků.

Na panoramatické obrazovce svítilo nekonečné hvězdné moře Mléčné dráhy. Ve zvětšení se objevila jedna mimořádně jasná hvězda. Byla to Vega.

Rhodan neztrácel čas zbytečnými řečmi. Rychle přelétl kontrolní přístroje. Křižník pomalu brzdil a Rhodan se věnoval jenom letu.

Bully sledoval práci přítelových rukou na ovládacím panelu a hned pochopil. Dunění pohonných agregátů přehlušovalo pracovní zvuky ze strojovny.

Na kontrolních obrazovkách se objevila strojovna. Některé ze strojů fialově svítily. To znamenalo, že nefungují. Ostatní běžely bez závad.

„Nouzové propojení,“ ozvalo se z jednoho z reproduktorů. Další hlášení požadovalo snížení vysokých brzdných hodnot.

Bully sjel ruku doleva. Vtom si všiml pohledu svého přítele.

„To přece nechceš udělat, že ne?“ poznamenal Rhodan. Bullyho ruka strnula.

„Jistěže ne,“ odpověděl proti své vůli.

Velitel se už zase věnoval řízení lodi. Nepomýšlel na to, že by zpomalil let. Mimořádné propojení strojů řídil počítač a na ten bylo spolehnoutí. Ve strojovně pracovali roboti, kteří byli naprogramováni k perfektnímu odstranění jakýchkoliv závad. Pět minut po zahájení prudkého brzdného manévru bylo po nebezpečí.

V této chvíli Rhodan požádal o druhý šálek čaje. Zamyšleně se rozhlížel po lidech ve velínu.

„Víte, my jsme prostě museli tak prudce brzdít, protože bychom pak hledanou planetu nikdy nenašli. Za necelé čtyři minuty bychom měli být v její blízkosti. Najít pozici volně se pohybující planety, která nemá vlastní slunce, je velmi těžké, a ještě těžší je přiblížit se k ní.“

Bully suše polkl. „Rád bych věděl, proč jsem na tuhle loď vůbec lezl! Teď jsem klidně moh bejt ctěnej občan někde na východním pobřeží Ameriky. A zatím tady ze sebe dělám šaška.“

„Jen klid,“ řekl Rhodan. „Kapitáne Kleine, postarejte se o zaměřovače. Mutanty prosím na poradu do jídelny. Řekněme za pět minut: Děkuji.“

Rhodan vstal. Když kráčet k výtahu, ve velkém velínu vládlo studené ticho. A zůstalo i po jeho odchodu. Jenom Crest zamumlal: „Jednoho dne bude vládcem Velkého impéria.“

Přibližovací manévr k planetě Poutník nakonec zabral více než čtyři hodiny palubního času. Celou tuto dobu se na obrazovkách třpytil bezpočet neznámých hvězd.

Rhodan seděl s vedoucími důstojníky lodi v počítačovém sektoru lodi. Pohonné agregáty ztichly. STARDUST II se podle všeho nacházela na stejné elipsoidní dráze, jakou opisoval Poutník kolem jednatřiceti slunečních planet.

Naměřené hodnoty souhlasily na deset míst za desetinnou čárkou, ale při tak velkých vzdálenostech mohlo stejně dojít k odchylkám.

Crest pozorně sledoval výsledky z počítače. Podle nich vypadalo, že žádnou chybu neudělali.

Thora stála strnule a mlčky.

Před hodinou přišli do velínu nejschopnější mutanti.

Svémi zbystřenými, mimořádnými smysly naslouchali do neznáma.

Rhodan nazval hledanou planetu Poutník. Pravděpodobně to byl pro svět, ke kterému se blížili, nejtrefnější název.

Gucky dřepěl na podlaze vedle Rhodana. Když mu to bylo dlouhé, jen si povzdechl a řekl: „Jdu za šéfkuchařem. Kdybyste mě potřebovali, šéfe, ať mě John Marshall zavolá.“

Rhodan se za ním díval. Gucky by se za určitých okolností mohl stát velice cenným spolupracovníkem jeho jednotky.

„Půjdeš se mnou?“ zeptal se myšob Betty Toufryové, teprve desetileté dívky. I ona patřila mezi lidi s mimořádnými schopnostmi.

„Smím?“ usmála se Betty.

Anne Sloaneová, která na palubě lodi plnila roli Bettyiny matky, se pootočila k Rhodanovi. Ten přitakal, ale dodal: „Nedělejte žádné lumpárny! Ty velké kotle v kuchyni nejsou na to, abyste do nich házeli kuchaře! Zavolám vás.“

Gucky rázem oživil. V překvapivě bystré reakci objevil, že na lodi je ještě jedna bytost, která si hraje stejně ráda jako on: Podle jeho odhadu to nějak souviselo s věkem.

„Ale kapitán nám dovolil hrát si s těmi zmrzlými věcmi,“ jásal Gucky. „Že prý to pro loď není nebezpečné.“

Betty Toufryová se rázem stala dítětem. Dokázala to ve zlomku vteřiny. Oba telekineti hravě otevřeli elektronické zámky pancéřových dveří.

„Byl jsem rychlejší,“ tvrdil Gucky. „Chceš letět?“

Reginald Bull se za nimi zamyšleně díval. Porozumění mezi malým děvčetem a bytostí z jiné planety mu připadalo jako základní kámen stavby budoucího kosmického života na základě vzájemného porozumění a tolerance.

Jenom tak mohla vzniknout nová kosmická říše, jen tak bylo možné vyhnout se konfliktům.

„Tihle prckové to spolu umí, že?“ vyrušil ho ze zamyšlení Rhodan.

Podsaditým mužem to trhlo. „Ty už seš taky telepat, Perry? Umíš číst myšlenky?“

„Rozumný člověk přece musí myslet na stejnou věc, když to vidí...“

„Šéfkuchaři z nich přeskočí,“ namítal kapitán Klein. „Včera mu přestěhovali celou lednici.“

Rhodan na to nereagoval. Krátké vypojení pozornosti udělá dobře, ale nyní se už zase soustředil na úkoly.

Za průhlednou stěnou zaměřovací centrály seděli spojaři. Rhodan zvedl ruku s přenosnou vysílačkou. „Deringhouse jak jste daleko? Ještě žádné výsledky?“

Asi padesát metrů odtud se Deringhouse ohlédl: „Nic, pane. Tento vesmírný sektor je jako vymetený.“

„Ani hmotové zaměřovače nic nehlásí?“

„Právě že vůbec nic, pane. Kdyby se tady v okruhu několika světelných měsíců něco pohnulo, dostal bych docela určité echo. Ale celou dobu jsme nezaměřili ani atom. A taková planeta by měla být přece jen o něco větší.“

„Díky za poučení, majore,“ odvětil chladně Rhodan.

„Odpusťte, prosím, pane. Zapomněl jsem, že mám nervy.“

Přišlo závěrečné vyhodnocení počítače. Transice byla úspěšná, přibližovací manévr a korektury kurzu také.

„Už dávno jsme mohli být na Arkonu,“ ozvala se Thora. „Ale vy mě vůbec nechcete vyslechnout, Rhodane! Nikdy nevyřešíte poslední hádanku, nikdy! Odvezte mě a Cresta konečně domů a splňte svůj starý slib. Crest se vzdá tajemství zachování života buněk. Vy, Perry, podle všeho nemáte právo riskovat dál naše životy!“

„Zapomínáte na explodující Vagu. Hledaná planeta je v bezprostřední blízkosti. Protože neoblétá žádné slunce a nereflektuje na jeho světlo, nemůžeme ji vidět. Najdeme však jiné možnosti.“

„Jak heroické a velkolepé!“ posmívala se Arkonidanka „Pravděpodobně nenajdeme vůbec nic. Podklady vašich propočtů byly směšně nedostačující. Tenhle svět může být vzdálen stovky světelných let, pokud vůbec existuje. Já o tom vážně pochybuji. Obrátte loď!“

Bullyho podmrčené čelo neprozrazovalo nic o jeho myšlenkách, až nakonec zavrčel: „Neobrátime to. Mám takovej divnej pocit, jako by nás někdo tahal za nos. Dáš na dobrou radu, kamaráde?“

Rhodan se posadil. „Je-li opravdu dobrá, proč ne?“

„Ten Neznámý, nebo třeba, je-li jich víc, tak ti Neznámí si s náma ošklivě hrajou. Myslím, že je pochopitelný, že jednotlivé úkoly jsou hrozně těžké. Tady máme taky ty největší potíže.“

„Tohle známe. Kde je ta tvá dobrá rada?“

„Hledaná planeta je vůči našim zaměřovacím přístrojům ně jak odstíněná, to je všechno. Zkus to: Vyšli do kosmu nějakou stíhačku a zkus ji zaměřit.“

„To je výborný nápad,“ řekl protáhle Rhodan. „Majore Nyssene...!“

Za okamžik se na obrazovce objevila Nyssenova vrásčitá tvář. „Už jsem tady, pane! Hlásím se z hangáru stíhaček.“

„Naskočte do jedné z nich. Přesně za pět minut budete venku z lodi. Pospěšte si!“

Nyssen zaklel a jeden z telepatů řekl: „Kdybyste teď věděl, nač major myslí... Velký Neptune, jsem z toho úplně vedle.“

„Zmlkňte,“ pousmál se Rhodan. „Každý má právo myslet si, co chce. Majore Deringhouse!“

„Pane?“

„Slyšel jste, co máme v úmyslu. Pan Reginald Bull dostal nápad. Sice tomu nerozumím, ale dostal ho. Zapněte zaměřovače teprve tři minuty poté, co Nyssen vyletí do kosmu. Chci vidět, jak ho budete hledat. Nyssene, slyšíte nás ještě?“

Major se ohlásil z kajuty své stíhačky.

„Máte volný let. Zvolte kurz podle úvahy, ale ihned po vzletu si pohlídejte naváděcí signál. Pokud vám signál STARDUSTU začne mizet, okamžitě se vraťte. Už byste nás nenašel.“

„Mám tady vzduch, vodu a potraviny na čtyři týdny,“ za vrčel jedovatě Nyssen. „Oukej, pane, dám si pozor.“

Přesně po pěti minutách vyletěl.

„Nyssen pro kapitána: Mám STARDUST na zaměřovači! Letím naplno! Konec!“

Pak Nyssen vypnul spojení. Stal se opuštěnou, ztracenou bytostí v nekonečných dálkách vesmíru. STARDUST téměř okamžitě přestal vidět. Slyšel jenom dunění svých motorů Rychlostí asi devadesát tisíc kilometrů v hodině se řítit do černočerné tmy. Pocit bezmeznej osamělosti už znal. Nasazení v soustavě Vegy bylo přednedávnm kolikrát mnohem nebezpečnější. Nicméně tam měl vždycky možnost nouzově přistát.

Tady byla poblíž jenom STARDUST II. Pokud by náhle zmizela, pak byl navždy ztracen.

Na čele mu perlil pot. Uštvaně se ohlížel na zelenou plochu automatického naváděcího přístroje. Pak chvíli počkal. I STARDUSTU ho museli každou chvíli začít zaměřovat.

Vteřiny se stávaly mučivou věčností.

Nyssen prudce přibrzdl.

Do zvuků letounu se ozval tichý hlas z interkomu: „Deringhouse pro Nyssena! Ihned se vraťte, rozuměl jste? Obráťte to, slyšíte? Potvrďte příjem!“

Nyssen měl nepříjemný pocit, že něco není v pořádku. Okamžitě zařval do mikrofonu své potvrzení příjmu. Ale na palubě STARDUSTU ho asi neslyšeli.

„Potvrďte, majore Nyssene! Vraťte se! Nebezpečí! Nyssene, ohlaste se!“

Nyní pilot pochopil, že jeho start přece jen něco vysvětlil.

Pomalu se uvelebil v křesle. Očima hledal jeden malý žlutý bod ve vesmíru.

Slunce.

Nevěděl přesně, nač v těchto chvílích vlastně myslel. Jenom cítil, že určitým způsobem uzavírá svou životní bilanci.

Pohon stíhačky běžel dál.

„Takže to přece jen nebyl tak dobrý nápad,“ zasténal Bully, když ho to po náhlém nárazu srazilo k podlaze, kde zůstal ležet a napjatě naslouchal.

Rhodan sevřel stabilní opěradla sedačky.

Po prvním nárazu následoval druhý. Přesto zůstaly panoramatické obrazovky prázdné. Nikde neviděli nic, co by se dalo určit například jako útočný energetický paprsek.

Nebylo tam nic, co by mohlo se stabilní masou křižníku pohnout, natož jí uštvět takové rány.

Deringhouse vedle řval na zmizelého pilota stíhačky. Nyssenův start něco způsobil, ale nikdo nevěděl, co.

Zase náraz.

Rhodan se v křesle uvolnil a rozhlížel se, jako by se ani nic nestalo.

Na palubě byl klid. Žádná panika. Od prvního setkání se stopou tajuplného hádankáře z kosmu byli zvyklí na ledasco.

Rhodan vzal do ruky mikrofon: „Velitel energetické centrále! Garande, zbudujte gravitační pole, síla 2! Změřte, zda další úder přijde se stejnou silou. Proveďte!“

Kapitán Klein se odplazil ke zbrojnímu stanovišti. Při tak silných otřesech a vibracích nebyla normální chůze možná.

Garand potvrdil příjem. Hned nato se ozvaly zvuky naskakujících agregátů. Očividně bylo už na čase, aby se rozjely i opravené stroje. STARDUST překonala následky dramatického startu ze soustavy Vegy.

Obrazovky namodralé zářily. Kolem dokola lodi se rozprostřelo gravitační pole. Loď se uklidnila. Stabilizátory už zase pracovaly normálně.

Reginald Bull zvolna vstával. Rhodan zamyšleně hleděl do stěny, jako by se ji snažil proniknout pohledem. „Nazdar, starý kamaráde,“ řekl najednou a zamával.

Bully se ohlédl. Neviděl nikoho, komu by to zamáván mohlo platit. Proto spiklenecky zamrkal na palubního lékaře Dr. Manoliho. Ten však jen pokrčil rameny a zavrtěl hlavou.

„Není ti náhodou špatně?“ zeptal se Bully Rhodana a vykročil k němu, ale vtom ho neviditelná ruka zvedla a nepříjemně ho posadila do křesla. „Kdo to byl?“ vyjel Bully.

Ale nikdo z mutantů se nepřiznal.

Rhodan vstal, káravě pohlédl na skupinku v koutě a přesně na své místo před ovládací panel. Pak stiskl poplašné tlačítko. Jeho hlas zněl naprosto klidně, když oznamoval: „Bojová pohotovost! Všichni na svá místa! Deringhouse, co s Nyssenem?“

„Nehlásí se nám...“

„Nepřetržitě ho volejte. Máte ho aspoň na obrazovce

„Ano, pane, výborná echa. Podle všeho jeho přístroje fungují.“

„Tohle zjištění bylo smyslem celé akce. Pozor, všem: Pravděpodobně jsme zahaleni do silového pole, o jehož energetickém složení nic nevíme. Připravte se na nejrůznější překvapení. Kapitáne Kleine, vystřelte jeden impulzní paprsek. Kamkoli, to je jedno. Chci vidět, jak poletí.“

Mezitím se Bully opět vzpamatoval a zeptal se: „Kohos to před chvílí zdravil, Perry?“

„Můžeš třikrát hádat. Ukázal se mi náš hádankář. Vsadím se, že se nacházíme v blízkosti planety.“

„To bychom ji ale měli umět zaměřit.“

Rhodan se zamračil. „Jistě... Otázkou však zůstává, jakým způsobem to měření provedeme.“

„Nyssen přidává a zrychluje!“ hlásil Deringhouse. „Mám ho vzít do dálkového ovládání?“

„Pospěšte si s tím. Jak znám Neznámého, ty nárazy byly jen slabým začátkem.“

Deringhouse přepnul na automat a nad Nyssenovou hlavou se rozzářila červená kontrolka. Nyní věděl, že ho STARDUST má pod kontrolou, ať už se jí hlásí, nebo ne.

Nyssen pozorně hleděl před sebe, až ho z toho pálily oči. V hvězdném moři viděl slabou záři. Blížil se k ní... Na dálku ho zbrzdili a otočili zpátky. Zanedlouho se vrátí zpátky.

Pak plynuly vteřiny a minuty.

Nakonec spatřil mateřský křižník ve velikosti tenisového míčku a loď se stále zvětšovala. Nyssen se už uklidňoval, když vtom se křižník proměnil v příšeru, která chrlila oheň.

Pilot zařval, ale magnetické síly ho popadly a i se stíhačkou strhly do otevřeného vstupu na loď.

Seběhlo se to příliš rychle. Hodně rychle a drsně. Takové manévry nebyly zrovna obvyklé.

Dupl na pedál vyrovnávače gravitace, protože by docela určitě nepřežil zbrzdění.

Stroj nicméně prolétl hangárem a narazil do stabilní stěny z arkonidské oceli.

Dříve, než Nyssen ztratil vědomí, zaslechl ještě duté dunění strojů. Po dlouhém vyčkávání se na STARDUSTU zase začínalo pracovat.

Od Nyssena by se toho chtělo příliš, kdyby měl porozumět tomu, proč manévr vletu proběhl tak divoce. On sám byl hlavně rád, že se vůbec vrátil, a bylo mu celkem jedno jak.

Ve velínu se mezitím přihlásili dva mutanti, že reagují na cizí podněty.

Son Okura přijímal nezřetelné vlnové délky, přičemž však nedokázal přesně stanovit, odkud to přicházelo, a určit souřadnice...

Jeho druh Tanaka Seiko začal najednou běsnit.

Anne Sloaneová a Tama Jokida ho museli držet pomocí svých telekinetických schopností. Momentálně bylo vyloučeno získat od Seika jasnou odpověď. Tanakův stav byl očividně vyvolán silným šokem.

Už také nebylo nutné, aby něco říkal, protože STARDUST II se nyní stala jakýmsi míčem v rukou nezměřitelných sil.

Jakmile Nyssen vlétl dovnitř, do křižníku znovu udeřila jakási mocná pracka. STARDUST II se ve chvíli proměnila ve sténající slupku, která má velké problémy s udržení stability. Vypadalo to, jako by se všechny výztuhy a stěny prodlužovaly a pak hned zase zcvrkávaly, přestože byly vytvořeny z mimořádně odolné arkonidské oceli.

K tomu se přidávalo ještě spontánní zrychlování letu.

„Maximální hodnota akcelerace dosažena!“ zařval do toho rámusu Bully. Rhodan viděl, jak má vytřeštěné oči. Další znaky paniky však u přítele nezaznamenal. Patřil k oněm obdivuhodným lidem, kteří v okamžiku největší krize neztratí nervy.

Lodí se rozezněly poplašné sirény.

„Ne, tohle ne!“ úpěl Crest.

Rhodan také pociťoval stále silnější tlak. Křižník byl hnán tak velkou rychlostí, že ho stabilizátory přetížení nestačily vyrovnávat. Tohle se na palubě STARDUSTU II ještě nikdy nestalo: Najednou tu bylo přetížení.

Rhodan, vycvičený na takové věci už v pilotní akademii Space Force, si sice na tyto přírodní síly odvykl, ale přece jen odolával statečněji než například Crest, který najednou vypadal bez života, zničený a zlomený. Arkonidan už téměř nedýchal...

Rhodan vši silou zabral za nouzovou páku, což doslova znamenalo, že zařvaly další agregáty, které se obvykle používaly jen při přistávacích manévrech.

Situace se rázem uklidnila.

Rhodan se mohl smát, křičet, nebo dát své vzrušení najevo jiným způsobem.

Vrátila se mu jasnost pohledu. Pohonné agregáty běžely najednou tak, jak se od nich čekalo. Ale kdesi za obalem lodi spolu zápasily dvě velké síly: Síla Neznámého a síla lodi, ve které seděli.

Bully se protáhl. Crest a Thora zůstali v bezvědomí. Tihle dva byli nejslabšími pasažéry. Dokonce i Gucky byl odolnější než oni.

„Absorbováno, zaplat' pámbu,“ chroptěl Bully. „Ale na jak dlouho? Cítím, že pořád ještě zrychlujeme. I přes to odrazný záření, co vyzařujeme. Kamaráde, jde nám o krk...“

Bully se šklebil. Nehnul ani prstem. Lékaři pobíhali velínem. Na obrazovkách se střídaly tváře důstojníků. Mutant Tanako Seiko měl pořád ještě záchvat.

Rhodan intenzivně přemýšlel. Zapomněl přitom na pekelné inferno zvuků kolem. Vtom mu to došlo.

„Cos to právě říkal?“ vykřikl na Bullyho. „Jaks nazval to záření?“

„Cože? Myslíš odrazný záření?“

Rhodan si ulehčeně oddechl. Naklonil se nad nejdůležitější část ovládacího panelu. Hlavní ovládač energetického ochranného štítu byl vlevo nahoře. Pohnul s ním a vypnul přívod energie do štítu.

Kdosi zařval zděšením. Copak se velitel zbláznil?

Bully pochopil jako první. Doběla rozpálený energetický štít zmizel a neuvěřitelná síla zmizela s ním, jako by je nikdy žádná neohrožovala. Řev agregátů rázem ztlchl. Jen pohonné konvertory dál tiše bzučely.

STARDUST II se automaticky vracela do míst, odkud byla vyhnána.

„Zatraceně!“ zaklel tlumeně Marshall. „To bylo naše vlastní gravitační pole! Zneužili ho proti nám! Jak jste na to přišel, pane?“

Rhodan se drsně zasmál, ale nespouštěl přitom z očí kontrolky. Ano, neznámé síly beze stopy zmizely.

„Helou, starý brachu,“ řekl znovu směrem do neznáma. „Vyhráli jsme. Co přijde jako další překvapení?“

Tentokrát se už Bully na Rhodanův zdravotní stav neptal a vyčerpaně se opřel. Crest se probral z bezvědomí.

„Všechno v pořádku,“ uklidňoval ho Rhodan. „Bully říkal něco o odrazné poli. To mě přivedlo na ten nápad.“

„Odrazný záření!“ opravil ho Bully. „Nemůžu za to, fakt, normálně to ze mě jen tak vypadlo.“

„Dělej to častěji.“

Rhodan se rozkašlal. Plíce ho bolely. „Bylo to dost tvrdé že? Ať je to jak chce, Neznámý něco umí. Tohle byla zatím nejtvrdší zkouška. Chtějí své tajemství předat skutečně pevným a odvážným inteligentním bytostem. Dej Bůh, abychom v poslední chvíli nepodlehli.“

„Takže vy v tom chcete pokračovat?“ zvolala zděšeně Thora.

Rhodan na ni zamyšleně pohlédl. „Vega shoří, nezapomínejte. Bully, postarej se o kontrolky. Mám práci s počítačem.“

„Vy jste se zbláznil. Docela určitě jste se zbláznil,“ řekla Thora. Když však kolem ní Perry prošel, fascinována za ním hleděla. „Přišero! Vy se nikdy nic nenaučíte, vy poloopo! Až jednou dorazíme na Arkon, vysadím vás na nejbližší strom. Máme jich tam spoustu, a roste na nich hodně ovoce, to se vám bude líbit!“

Bully chtěl něco namítnout, ale už se k tomu nedostal. Ne známý se znovu hlásil.

„Tak přece něco dělejte!“ křičel Rhodan zlostí bez sebe. „Vy volejte krátké spojení nebo přerušte přívod energie. Prostě něco udělejte! Moje hlavní kontrolní přístroje nereagují!“

„Moje také ne, pane,“ odpověděl šéfinženýr Garand.

Perry Rhodan spolkl nadávku, která se mu vnucovala na jazyk, a rozhlédl se.

„Nějaký nápad? Honem! Má někdo nějaký nápad? Jak by bylo možné vypnout motory se zablokovaným řízením? Pokud rychle nezbrzdíme let, za chvíli narazíme do něčeho, co nevidíme. Takže?“

Crest definitivně rezignoval. Odpočel se ke svému křeslu.

Kapitán Klein nervózně bubnoval prsty po ovládači zbraňových soustav. „Mohl bych před nás vyslat arkonidskou bombu. Jestli před námi něco je, bomba na tom exploduje.“

„Velmi moudré,“ posmíval se Rhodan. „Opravdu chytré!“

Vaše bomby letí rychlostí světla, že? Ale my také! Měl by ně kdo nějaký jiný nápad? Já momentálně ne! Copak nikoho jiného nic nenapadne?“

Taková byla situace.

Cosi zablokovalo hlavní ovládací prvky lodi.

Vlastně se nejednalo o vyslovené zablokování, nýbrž o něco, co nešlo pochopit, a Rhodan se proto ocitl na pokraj zoufalství.

Ještě jednou se rozhlédl. Ani muži na obrazovkách si nevěděli rady. Vtom za kapitánovým vysokým opěradlem začalo cosi štěbetat.

Rhodan se prudce otočil a popadl Guckyho do náruče.

„Gucky, kamaráde, teď přišla řada na tebe! Teď si smíš hrát rozumíš? Smíš si hrát! Hraj si s přepínači pohonných agregátů jako jsi to už jednou udělal. Znáš tu velkou halu dole po námi, co v ní stojí stroje? Jdi tam a soustřed' se na ty červené. Když je vyřadíš z činnosti, vyřešíme náš problém. Tady prostě něco nesouhlasí. Zastav ty stroje!“

„Znám je!“ zvolal nadšeně Gucky. „Hrál jsem si s nimi na svojí planetě. To byly rány!“

„Ať to jsou zase rány. Smíš to udělat. Rychle, začni!“

Mutantí jednotky vzrušeně pohlíželi na bezesporu nejsilnějšího telekineta, jaký na palubě byl. Jeho síly neměla ani Betty Toufřiová. Ta nyní vstala a vzala chlupáče za packu. „Pomoz nám, ano? Půjdu s tebou a budu ti říkat, co máš dělat.“

Člověk a mimozemšťan za okamžik zmizeli.

Netrvalo jim to dlouho.

Jen pár minut.

Pak se odněkud zespodu ozvaly rány a stroje utichly.

Z obrazovek zmizely impulzní proudy.

„Dobrá práce, děti,“ šeptal kapitán.

Po chvíli ticha se opět věnoval palubní desce. Pokoušel znovu zapnout některé stroje a přístroje. Nevěděl, která spojení byla Guckyho zákrokem přerušena. Ale zařízení začalo každopádně znovu fungovat. I strojovna se hlásila ke slovu. Všechno reagovalo dokonale na pokyny a příkazy posádky. Vyhozené pojistky znovu naskočily. Tohle vypadalo na triumf automatiky.

O pár minut později měl Rhodan loď znovu pevně v rukou.

Vtom však začal Tanaka Seiko znovu řídit. V záchvatu vykřikoval neartikulovaná slova a zděšeně zíral před sebe na obrazovky, kde kromě volného kosmu nebylo nic jiného vidět. Ani zaměřovače nic nehlásily.

Rhodan stiskl tlačítko automatického připoutání. Všichni členové posádky byli rázem připoutáni ke svým křeslům.

V té chvíli přišel další neuvěřitelně silný náraz.

Přestože absorbéry přetížení opět perfektně pracovaly, bezpečnostní pásy se členům posádky bolestně zařezávaly do těla a po místnostech létaly nepřípevněné předměty.

Na obrazovkách se mihotaly obrazy neskutečného objektu. STARDUST se zastavila. Její reflektory ozařovaly zpola energetický, zpola hmotný předmět, který se klenul daleko do všech stran.

Rhodan zastavil pohonné stroje. Tíše zhasly.

Obrovská koule kosmické lodi se nořila hluboko do zdánlivě poddajného tělesa, ke kterému přiletěla takovou rychlostí. Sotva Rhodan překonal vteřinu šoku, řekl tíše: „Spolknu starého generála Poundera s chlupy a vlasy, jestli jsem někdy v životě viděl takové přistání. Velmi neobvyklé! Vskutku velmi! Co přijde teď? Co?“

Vtom se rozzářilo slunce.

Bylo stále jasnější, až je nakonec oslňovalo.

Svítilo přímo nad nimi. A hluboko pod nimi ležela neobyčejná krajina, na níž však ne a ne přistát.

STARDUST II se podobala předmětu, který zůstal pevně vězet ve skleněném zvonu.

Pak přišel hurónský smích. Někdo se úžasně bavil a smál se, až se mužům pod sluchátky málem rozskočily hlavy. Slyšeli to jen ve svém podvědomí. Pravděpodobně šlo o nějaký telepatický přenos.

„Ahoj, starý kamaráde!“ řekl Rhodan do toho smíchu. „Asi jsme dorazili na místo, že?“

Smích rázem ustal.

STARDUST II začala klesat. Padala. A pád byl stále rychlejší.

Jakmile pocítili tření o atmosféru, energetický ochranný štít se automaticky zapnul.

Deset kilometrů nad povrchem se motory lodi zastavily.

Všichni fascinovaně zírali na obrazovky. To, co se nacházelo dole pod nimi, bylo všechno ostatní, jen ne normální planeta.

Viděti monstrum ošklivosti, geniality a podivného stavebního umění. On, ten Neznámý, si postavil svět podle svého!

Byl to strašlivý a neskutečný, zničující i uklidňující svět zároveň. Pokud tohle byla planeta věčného života, pak jí toto označení vskutku sedělo.

„Velký Bože,“ hlesl zničeně Rhodan. „Tak s tím jsem nepočítal. Plochá deska bez horizontu, naplněná moři, lesy, horami a stepí. Jako kulaté prkno, přikryté energetickým zvonem. Kdo přijde zespoda, uvidí jenom velkou, nedefinovatelnou věc beze světla a vegetace. Právě jen to prkno, ale veliké prkno. Je to jen zastřešená plocha, nic víc. Přeskočilo mi, anebo už jsme po smrti?“

Otočil se.

Přítomní měli pobledlé tváře. Gucky se stále ještě chvěl. A Neznámý se už nesmál.

Asi dvě minuty po neočekávaně lehkém průniku do cizího světa se dosud průhledná stěna proměnila v mlhu, pak připomínala zakalenou vodu, až byla nakonec pevná a neprůhledná.

Ještě než se Rhodan stačil rozhodnout pro průzkumný let, část tajuplného „nebe“ zčernala a pak se na něm objevil bezpočet hvězd, přičemž mezi nimi nebylo vidět žádnou známou konstelaci. To, co se klenulo nahoře nad hlavami astronautů, nepatřilo k Mléčné dráze. Tohle byla vzdálená galaxie, která měla naznačovat, odkud Neznámý přišel.

Jeho stvoření světa se až děsivě podobalo pradávňé představě středověkých učenců o vzhledu světa. I tenkrát měli lidé zato, že Země je plochá deska, která plave po vodě, a nad ní se klene polokoule nebes.

Rhodanova první starost patřila naprogramování počítače. Zajímalo ho, jestli mezi právě prožívanou skutečností a starými představami o Zemi existuje nějaká souvislost.

V této domněnce ho posílilo vědomí, že Země leží přesně v ohnisku dráhy, kterou opisovala planeta Poutník.

Zatímco se počítač ujal neobvyklého zadání, posádka lodi STARDUST II byla postavena před těžké rozhodnutí.

Loď se vznášela v neutralizující moci svých antigravitačních polí. Neskutečná krajina pod ní vyvolávala jednu otázku za druhou a představovala těžkou psychickou zátěž.

Rhodan se vrátil s výsledky z počítače a posadil se do křesla. STARDUST II byla připravena k boji. Na palubě vládla netrpělivost.

Velitel zapnul audiovizuální interkom a na všech obrazovkách paluby se objevila jeho tvář.

„Tady velitel,“ řekl. „Mělo by být řečeno, že vypočítané souřadnice přesně odpovídají výsledkům našeho hyperskoku. Tento svět je vytvořen uměle. Musí tedy být vybaven mamutími stroji, které se starají prakticky o všechno včetně tepla, světla a letového kurzu této neobvyklé planety. Tohle by nám všem mělo být jasné. Jestliže se tady stanou nějaké neobvyklé věci, neměli bychom je posuzovat jako nějaké přírodní jevy.“

Zběžně pohlédl na záznam z počítače.

„Umělá planeta Poutník je - přesně vzato - velkou vesmírnou stanicí s absolutně autarkní podobou. Plocha, na které je vystavěna, odpovídá svým složením zachycené mikromaterii. Podle toho vznikla stejným způsobem jako jiné planety! Základní deska je velmi rozměrná. V průměru má téměř přesně, osm tisíc kilometrů, takže pod sebou máme rozlehlou krajinu s moři i horami. Počasí je umělého rázu, gravitace má 0,9 g, a je patrně strojově řízena, přestože tak velká masa hmoty produkuje jistou gravitaci sama o sobě. Byl tady vytvořen svět, který musí disponovat titánským strojovým zázemím. Je jisté že asi před 10000 lety byla tato planeta oběžnicí slunce Vega. Pak zmizela ze soustavy stejně jako my s naší lodí.“

Rhodan chvíli pozoroval zřetelné soustředění svých posluchačů. Mírně se pousmál.

„To je skutečně nebývalé! Vzduch je tu pro nás dýchatelný. Jestliže se rozletíme, budeme se podobat mouše pod skleněným poklopem na sýr... Ale proto to tu ještě nemusí zapáchat, kapitáne Kleine, jestli myslíte tohle.“

Kleinem to trhlo. Jeho rozpačité odkašlání uvolnilo výrazy naslouchajících.

„Je zřejmé, že kdosi za pomoci, neuvěřitelných technických schopností vytvořil svět, do kterého zabudoval všechno, co považoval za obzvlášť krásné a obdivuhodné. Nemyslete si však, že nás čeká setkání se samotným Bohem. Máme tu jednoduše co do činění s bytostí, jejíž technika, věda a kultura musejí být staré milióny let. Vyřešila snad všechna tajemství přírody, ale jen na čistě vědecké bázi. Zázraky, které by nás tady mohly zaskočit, nejsou nic jiného než výsledek nekonečně komplikovaných technických procesů. Na to nikdy nezapomínejte. A na závěr ještě něco...“

Rhodan udělal malou přestávku a přestal se usmívat.

„Mělo by být jasné, že proti vůli Neznámého bychom se sem nikdy nemohli dostat. Takže musel souhlasit, což znamená, že jsme jeho hádanky uspokojivým způsobem vyřešili. Nyní nás pustil do své nejsoukromější jeskyně. Vzpomeňte si na ten jeho šilený smích... Proti jeho vědomostem jsou dokonce i Arkonidané zaostalí primitivové, asi jako muž z doby kamenné ve srovnání s námi. Nezapomínejte na to a považujte si jeho dobré vůle. Také si nemyslete, že jsme z hrozcích nebezpečí unikli jenom díky svým schopnostem. On svůj útok okamžitě zastavil, když zjistil, že ho dokážeme alespoň na určitou dobu odvrátit. V podstatě jsme na tom dobře. Tohle je svět, ve kterém žije ten, kdo zná tajemství zachování života. Staré legendy tedy nelhaly. Je tu někdo, kdo toho mnoho ví, a kdo se s námi chce seznámit. Majore Deringhousi...!“

Hlava osloveného muže poskočila.

„Majore, vaše žádost ohledně průzkumného letu stíhaček se zamítá. Na palubě křižníku jsme přece jen v relativním bezpečí. Posádka zůstane v bojové pohotovosti. Nedivil bych se, kdyby nás potkala ještě nějaká další překvapení. To by bylo všechno. Děkuji.“

Rhodan přerušil spojení.

O chvíli později se křižník pohnul.

„Strojovna pro kapitánský můstek,“ zaznělo z reproduktorů. „Žádám o svolení nahodit motory.“

Rhodan jen přikývl. Na Garanda bylo spolehnutí.

Mírnou rychlostí asi 1500 km za hodinu se STARDUST sunula pod „nebem“ neznámé planety. Daleko a vysoko od ní žhnulo „slunce“, pochopitelně také umělého původu.

Z výšky deseti kilometrů měli vyloženě neomezený rozhled. Planeta nebyla kulatá, takže prakticky neexistoval horizont v obvyklém slova smyslu.

Crest se zabýval vytvářením jednoduché mapy. Speciální přístroje pro geografický záznam běžely bez ustání. Neviditelné paprsky zaměřovačů ohmatávaly centimetr po centimetru umělé půdy planety a zaznamenávaly všechno, co bylo potřeba.

Rhodan, seděl nakloněn nad ovládacím panelem a obrovské panoramatické obrazovky mu zprostředkovávaly dokonalý přehled.

Jednotka mutantů se shromáždila za ním. Od chvíle, kdy loď pronikla energetickou stěnou zvonu, Tanaka Seiko upadl do hlubokého, vysvobožujícího spánku.

„Všimli jste si něčeho?“ zeptal se Rhodan, aniž by otočil hlavu. John Marshall, Betty Toufryová a Išimatsu bezradně zavrtěli hlavami, až nakonec dítě rozpačitě řeklo:

„Možná nějaké velice, velice tiché mručení, pane, ale nedokážu je pořádně zachytit. Kolik bytostí tady může být? Umějí myslet dobře a rychle?“

Rhodan se smutně pousmál.

„To kdybych ti mohl povědět, děvče! Je jedno, kdo tu je. Ale určitě to myslí rychleji a lépe než my.“

„To?“ zašeptala Betty a její velké černé oči posmutněly. „Jenom jedno To? Není jich víc, pane? Vyjádřil jste se správně?“

„Nevím. Možná jich tu je víc.“

„Možná. To mručení je zvláštní. Zní to, jako by si povídaly milióny lidí.“

Bully si musel odkašlat. Velmi nejistě se rozhlížel mezi mutanty. „Je toho na mě nějak moc,“ přiznával. „K čertu, tady snad není nic reálného. Ten park dole pod námi by klidně mohl ležet někde v Anglii. Johnne, nezachytil jste fakt žádný myšlenkový impulz?“

Marshall si tiše povzdychl. „Je to marné, žádné impulzy nemám. Jestli tu někde někdo je, pak se před námi schovává. Taky slyším jen to temné mručení.“

Malá Japonka Išimatsu přitakala. „I já cítím tenhle slabý kontakt.“

Rhodan se zdržel poznámek. Nadále v něm narůstal jakýsi nepříjemný pocit.

„Panebože - to je sníh!“ zvolal Nyssen, který se zabýval hmotovým zaměřovačem. „Sníh, představte si! Nejvyšší vrcholek má něco přes sedm tisíc metrů. Jak to jen dokázali?“

„A nikde nikdo. Opuštěnej svět,“ poznamenal Bully.

Rhodan vraštil čelo.

Přelétli sněhem pokryté vrcholky hor. V hlubokých údolích to vypadalo na tropický prales. Bylo vidět dokonce i vulkány. Těsně vedle nich se tyčili holí skalní velikáni. Tento svět jako by vznikl v horečném nadšení.

Neznámá inteligence tu žonglovala s přírodními silami. Zdejší rostliny pocházely ze všech možných koutů Galaxie. Tvary byly natolik různorodé a zčásti tak odlišné, že snad ani dva stromy nepocházely z jediné planety.

Poutník vůbec připomínal kosmický „velkoobchod“ nejvyššího řádu. Když pak Rhodanovi muži spatřili první létající bytosti, s jejich původem to bylo očividně obdobné jako s původem zdejších rostlin.

Pravěcí giganti nehlukně klouzali vzduchem a klapali nebezpečnými zobany. Takové stvůry žily například na Venuši.

Vedle nich pak poletovali barevní tropičtí ptáci neznámých tvarů, a kreatury je občas honily.

Pořád se bylo nač dívat. Tohle bylo největší ZOO všech dob, do něhož Neznámý umístil vše, co ho kdy zaujalo. Tohle byla galaktická sbírka zvířat v neslýchaně širokém spektru podob.

Když přeletěli hory, najednou se před nimi vynořil oceán. Rhodan nevěřil vlastním očím, když STARDUST zničehonic přelétala husté mraky. Zaměřovače hlásily mořské vlny, bičované bouří.

„Musím na to přestat myslet, nebo mi přeskočí!“ oznamoval Bully. „Mám toho právě tak dost! Táhle vpředu začíná prales. Tak hustej prales snad není ani na Venuši!“

Rhodan potlačil zasténání. Na lodi mezitím zavládl klid. Muži soustředěně seděli před obrazovkami.

Orkán zuřil jen nad mořem. Tam, kde začínal prales, už žádná bouře nebyla. Zaměřovače však zaznamenávaly vedro jako ve skleníku. Objevovaly se obrovité močály, o místo na slunci bojovaly pestrébarevné rostliny a květy.

„Nádhra, úžasná nádhra! šeptala Anne Sloaneová. „Kdo to tu mohl takhle krásně vybudovat? A kolik asi na to potřeboval času? Tohle všechno přece nevzniklo přirozenou cestou.“

„Jistěže ne,“ potvrzoval Rhodan. „Docela určitě ne, Anne. Nejdřív udělali plochou základnu. Pak na nadsvětelných lodích navštívili spoustu planet a z každé sem něco přivezli. Jiná možnost snad ani není. Tady se prostě někdo snažil soukromě. Jiný výraz pro to nemám. Tohle je dílo kosmického mistra zahradníka a architekta. On to nestvořil, ale vybudoval. Je v tom jistý malý rozdíl, že?“

Anne se hystericky zasmála. Zároveň s jejím smíchem se v reproduktorech ozval šílený řev a loď se otřásla.

Rhodan se otočil i s křeslem.

Vedle, ve velké zaměřovací centrále, se zničehonic zjevila příšera.

Deringhouse prchal pryč stejně jako službu konající spojaři, kteří se snažili uniknout z dosahu chapadel.

Monstrum mělo snad deset metrů v průměru, byla to koule s obrovitými očima a rozevřeným zobákem. Bezpočet chapadel zvířete chňapalo po všem, co se mu dostalo na dosah. Jakmile se něčeho chopilo, utrhl to věc z držáku a strčilo si ji do zbanu.

Rhodan slyšel řev mužů.

Beze slova se rozběhl ke vchodu.

„Fiktivní transmitter!“ zvolal. „Posadil nám tu potvoru na loď!“

Deringhouse tasil služební paprskomet. Rhodan vběhl do centrály a do nosu ho udeřil odporný zápach bestie.

„Gucky!“ pomyslel si Rhodan, nežli tasil paprskomet a vystřelil. Jeho termozáříč však udělal víc škody než užitku. Paprsky sjely po těle příšery a poničily strop a stěny místnosti.

Vtom se objevil Bully.

V ruce svíral dezintegrátor.

Trvalo to jen chvíli...

Pak k zemi popadaly poslední zbytky neznámého zvířete.

Muži se vraceli. Pokašlávali, protože zápach spáleniny je dráždil. Betty Toufryová zavřela vstup do centrály a zapnula automatickou klimatizaci. Strop nad jejich hlavami ještě žhnul díky zásahu Rhodanova paprskometu.

Deringhouse se svíjel v záchvatu kašle.

„Klid!“ zvolal Rhodan do interkomu. „Klid na palubě! Řekl jsem přece, že musíme počítat s překvapeními! To zvíře se k nám zaručeně dostalo prostřednictvím fiktivního transmiteru. Kleine, postarejte se o vyčištění centrály zaměřovačů. Vezměte si na to robotské komando!“

Jeden ze spojařů se tiše zhroutil. Pod potřhanými cáry uniformy měl zničenou kůži. Rhodan k němu přiskočil a hned za ním se davem protlačil Dr. Haggard.

„Ta bestie se ho dotkla zobákem!“ vysvětloval jeden z mužů. „Přesně jsem to viděl. Možná byl jedovatej?“

Dr. Haggard rychle a pečlivě prohlédl zraněného. Tvář měl přitom velmi vážnou.

„Pomozte mi. Rychle s ním do nemocnice. Ještě nevím, co mu schází.“

Dva muži odtáhli spojaře do centrálního výtahu. Vedle v místnosti se mezitím činili roboti. Palubní počítač byl informován. Zbytky příšery byly odstraňovány.

Rhodan mlčky kráčel k automatu na nápoje. Neposlouchal diskusi, která se kolem rozpoutala. Tady na tom podivném světě se dalo počítat naprosto se vším.

„Hloupé žerty, že?“ zabručel sám pro sebe a zahledl se na zelené ostění nápojového automatu.

„Co je?“ zjišťoval Bully.

„Nic. Jak to vypadá dole na planetě?“

Než mohl Bully odpovědět, z horní kupole křižníku přišlo hlášení.

Objevily se vysoké stavby obrovského města. Byli od něj vzdáleni ještě asi tři kilometry. Rhodan pohlédl k centrále zaměřovačů. Už tam musel být zase dobrý vzduch. Spojaři se nedůvěřivě vraceli na svá pracoviště.

Deringhouse ošklivě klel. Nakonec dodal: „Rád bych věděl, odkud ta bestie asi pochází. Creste, už jste někdy takové zvíře viděl? To byla ale hnusná hora pudinku...“

Arkonidský vědec zavrtěl hlavou. Od chvíle, kdy pronikli do energetického obalu planety, byl velmi tiše. Jen jeho zarudlé oči svítily.

Tohle byl tedy onen svět, kvůli němuž před léty odstartoval do vesmíru. Nyní se nacházel u cíle původní cesty. Velké impérium se nacházelo ve stádiu rozpadu, tenhle objev by mu však ještě mohl pomoci. Crest zamyšleně hleděl na obrazovky. Takže se dočkal!

Město leželo na rozlehlé náhorní plošině u břehu velké řeky, která nedaleko odtud spadala přes okraj náhorní plošiny dolů do moře.

Niagarské vodopády byly proti tomu směšným čůrkem. Rozeklaná, všelijak vymletá skaliska nemohla být složena dohromady jen něčí vůlí. Takhle to dokáže udělat jenom voda.

Nic nemohlo zřetelněji prokázat, že tato umělá planeta byla už hodně stará, možná starší než celé lidstvo nebo dokonce sama Země.

Vodní masy padaly do hlubiny více než osmi set metrů.

Na opačném konci moře, dlouhého kolem tisíce kilometrů, našli další město. A před ním se na dřevěných loďkách pohybovaly dvounohé bytosti se zrohovatělou kůží.

Když šel Perry se STARDUSTEM níž a zastavil přímo nad primitivním městem, nikdo se o kulatého obra na nebi nestaral. Neznámé bytosti se očividně věnovaly své běžné činnosti.

Pak Rhodan znovu odstartoval.

Na jih od moderního města na druhém konci našel rozlehlou prérii: To, co se na ní dělo, vzalo posádce dech.

Nemohli nepoznat obrysy severoamerických Black Hills. A na prerii právě zuřil krvavý boj mezi Indiány a vousatými bělochy. Dokonce až na lodi slyšeli řinčení zbraní.

To bylo příliš.

Rhodan přistál přímo uprostřed lité bitvy. Jeden kavalérista v modré uniformě se s tasenou šavlí nad hlavou rozjel přímo proti STARDUSTU. Ujížděl na nádherném vraníkově. Rhodan naprosto zřetelně poznával temné ústí hlavně koltu, model 1867.

Když Bully vystřelil na koně, najednou bylo po všem.

To všechno byla pouhá iluze, sugesce takové síly, že jí všichni uvěřili.

Pobledlá posádka kroutila hlavami a dohadovala se, oč jde.

Poručík Everson dokonce došel na místo, kde ten poručík uháněl prerií. O pár vteřin později ho museli uklidňovat pomocí injekce. Ve vysoké trávě totiž našel něco, co žádnou iluzí nebylo.

Rhodan uzavřel vstup na loď a téměř kolmo ji dostal do vzduchu.

Momentálně seděl v místnosti sousedící s velínem a přemýšlel. Na stolku před ním se kouřilo z šálku čaje a vedle něj ležela věc, kterou Everson našel v trávě.

Pravý kolt, model Peace Maker, rok výroby 1867! Dokonale zachovaný, nikterak nepoznamenaný rzí, se šesti patronami ráže 0.45 v bubínku. Kulky byly na hrotu naříznuty do kříže, což při nárazu způsobovalo silnou deformaci projektilu a ošklivá zranění.

Everson seděl na rozpačitě straně stolu. Pobledle zíral na zbraň.

„Můj otec míval taky takový,“ hlesl. „Velký Bože, jak se sem ta stará bouchačka dostala? Odkud? To přece není normální. Šéfe, snad se z toho nezbázním! Jestli to předtím byla pouhá vize, jak pak může ležet v trávě skutečný kolt? Pane, já tenhle kanón moc dobře znám! Často jsem s ním střílel. Je to originál. Jen se podívejte!“

Rhodan se předklonil. Everson měl nervy nadranc, to bylo jasné. Velitel ještě chvíli uvažoval. Pak vytáhl z bubínku patronu.

„Munice Winchester,“ vysvětloval rychle Everson. „Věřte mi, pane. Já to znám! S touhle věcí jsem zastřelil svého prvního préríjního králíka!“

„Jenom klid,“ řekl konečně Rhodan a ohlédl se po ostatních mužích. „Myslím, že bychom si pomalu měli uvědomit, že nás Neznámý podrobuje poslední zkoušce. Tohleto...,“ poklepal na kolt, „je součástí války nervů. Jen se podívejte na Eversona. Býval to přece vysloveně flegmatik. Původ zbraně není důležitý. Kleine, zeptal jste se našich lidí, jestli ji s sebou někdo nevezl? Čistě ze sentimentality?“

„Nikdo, pane,“ zavrtěl hlavou Klein. „Oukej, takže Neznámý opět použil své nevysvětlitelné prostředky. Před chvílí nám přehrál bitvu u Little Big Hornu. Nějakým nám neznámým způsobem si pohrál s časem. Každopádně nám tu zanechal tenhle kolt. Nevystřelilo se z něj. Přestaňte žasnout a přemýšlejte. Teď pojedeme naostro.“

„Ale ta bouchačka přece ležela v trávě,“ hlesl Everson.

„Jistěže tam ležela. Víte sám nejlíp, že ovládá cestu časem. Sám jste to zažil. Prostě tu zbraň někde v minulosti sebral a přinesl ji do současnosti: Já tomu taky příliš nerozumím, i když je teď nad slunce jasné, že se patrně dobře vyzná v naší minulosti. Jak jinak by mohl vědět, že v nás Custerova bitva vyvolá takové citové vzplanutí? To byl záměr! Mělo nás to zaskočit! Chápete, Eversone?“

Mocně stavěný důstojník se najednou zamyslel.

„Čert ho vem,“ zavrčel. „Málem jsem z něj zešlel.“

Rhodan se usmál. Pak zastrčil kolt za opasek kombinézy.

„Dovolíte mi to, Eversone? Víc jak šest patron stejně nemáme. Můžeme však nějaké nechat udělat.“

Rhodan pak ukončil debatu.

O deset minut později loď podruhé přistála na povrchu umělé planety. Přistála na rozlehlém, plochém prostranství.

STARDUST byla velická loď. Koule o průměru 800 metrů.

Ale budova, která stála na okraji plochy, byla ještě o dobrých 500 metrů vyšší.

Pohon lodi ztichl. Venku vládl klid. Tady nebyla zvířata, ani jiné bytosti.

Vše vyzářovalo klid a mír. Jenom cosi tiše bzučelo, ale tenhle zvuk bylo slyšet všude na planetě. Zdálo se, že patří k tomuto světu stejně, jako všechny technické zázraky.

Rhodan zůstal chvíli klidně sedět a rozhlížel se. Optické zobrazení okolí bylo zřetelné, barevné a detailní.

Tohle prostranství se zdálo být centrem tohoto strojového města. Tady asi neznámý stavitel postavil nejdůležitější budovy.

Šlo o architektonicky odvážné kovové konstrukce, které hladce, čistě a bez jakýchkoli spár vyrůstaly ze země. Většinou to byly kupole, ale byly tu i hranaté, kvadratické stavby.

Všechno však působilo harmonicky.

Perry Rhodan unaveně sňal z hlavy helmu a sáhl po lehké čapce. Pak se otočil i s křeslem.

„Konec velké cesty,“ řekl tiše. „Někdo nás čeká. Někdo nebo Něco. Je to něco, co žije déle než slunce. Fajn, Creste, jsem šťasten, že jsem vás konečně dovedl k cíli vašich tužeb. Vystoupíme. Nebo nechcete?“

Arkonidan si oblékl šat své civilizace. Širokou, fialovou róbu s třpytivými symboly vládnoucí dynastie na prsou.

„Chci, mnohokrát děkuji,“ odpověděl pomalu a vážně. „Chcete mě doprovodit?“

Rhodan se postavil. Vysoký, štíhlý, mizerně oholený a v mírně ušpiněné uniformě stál před zástupcem civilizace, které bylo lidstvo za mnoho vděčno. Jedno se zdálo být jisté: Kdyby Crest neztroskotal na Měsíci, pak by lidstvo muselo ještě pěkných pár tisíc let čekat na to, co Rhodan prožíval už nyní: Na nadsvětlivé kosmické lety a objevování vesmíru.

Rhodan nepatřil k lidem, kteří neznají vděk. Pomalu si shrnul zpoceně vlasy z čela. Ohlédl se po svých lidech a ironicky zabručel:

„Vypadáme jako lupiči! Kdypak jsme se naposledy myli? Nevzpomínám si, jak vypadá sprcha.“

Bully si povzděchl a otřel ruce o kombinézu.

„Zato moje zbraň je docela čistá,“ zavrčel. „Kdy jsme se proboha měli jít osprchovat? Vždyť se pořád něco dělo!“

„Nejste ničím nápadný, pane Bulle,“ namítala kousavě Thora. „Už dávno jsem si raději zastrčila do nosu mikrofiltr zápachů. Arkonidané šlechtického původu jsou na setkání s podvyvinutými barbary všestranně vybaveni.“

Bully nabobtnal a zrudl.

Rhodan mlčky hleděl na Thoru. Možná hledal slova.

Ale vtom se stalo něco, co tu ještě nebylo: Thora se rozesmála. Smála se a smála.

Bully zalapal po dechu, ale nic neřekl. Oči mu vystupovaly z důlků. „Ještě tohle!“ zaúpěl. „Ta bestie se umí smát! Já tomu nevěřím!“

Rhodan měl dojem, jako by Thora nyní odložila svou vrozenou aroganci. Zamyšleně přešel rukou přes strniště na bradě. Čapka se symbolem Třetí moci mu ležela na hlavě směšně nakřivo.

„Oukej, takže do toho,“ rozhodl nakonec. „Bully sestav skupinu, která půjde ven. Gucky, Marshall, vy půjdete taky. Ostatní mutanty prosím do druhého vozu. Majore Nyssene, během mé nepřítomnosti budete velet křížníku. Kdyby se mělo něco stát, nepokoušejte se odletět. Nikdy byste se přes energetický zvon nedostali. Takže buďte opatrní, ale nedělejte žádné hlouposti. Oukej? Má někdo nějaké dotazy?“

Žádné dotazy.

Bully se ztratil hned poté, co zlostně pohlédl na dokonalou, čistě bílou Thořinu uniformu. Přes ramena měla fialový plášť, který naznačoval, že patří k vládoucí dynastii na Arkonu.

Bully zastavil přední Shift. Tři následující víceúčelové vozy poslušně provedly totéž. Nahoře byly otevřené a dvacet mužů užasle dýchalo příjemný, svěží vzduch. I teplo umělého slunce bylo velmi příjemné.

Vtom Bully zaklel.

Když člověku naservírují shnilé rajče na zlatém tácu, je to dost neobvyklá věc. Nicméně ještě neobvyklejší byl špinavý muž, který se zničehonic před nimi objevil a plival po zemi.

Rhodan se zašklebil. Tohle byla chvíle, kdy ho celá věc začínala teprve pořádně bavit. To zjevení bylo určitě zase nějakou hříčkou Neznámého.

To ani jinak nemohlo být!

Rhodan pomalu vystupoval.

Ten chlap už zase plival. Přitom odhaloval začernalé pahýly zubů v opuchlé tváři.

Palec měl zastrčený za nábojovým pásem a u boků se mu houpaly dva těžké kolty ráže 0.45. Špinavé kožené kalhoty vězely v holínkách s vysokými podpatky. Bandita jako vystřížený z westernového románu:

Zdálo se, že Neznámý má smysl pro humor. Očividně měl asi dojem, že postavou z Divokého západu udělá dojem, ale Rhodan reagoval přímo opačně.

Postavil se umolousanci do cesty a zešířila se rozkročil.

„Helou, cizince,“ zavrčel kovboj protáhlým jižanským dialektem. „Asi máš hlad, co? Měl bych tady pro tebe dvanáct olověných fazolek! Co ty na to?“

Rhodan pobledl. Mlčky vzhlížel k banditovi. Individuum si znovu odplivlo. Rhodan v duchu zaúpěl, když se jedovatá slina dotkla špičky jeho boty.

Bully cosi vykřikl a Rhodan skočil k zemi.

Zasyčel paprskomet a desperáta obalil oheň.

Když se plameny rozptýlily, chlap se šklebil, jako by se nic nestalo: „Hele, uklidni se. Buď ty, nebo já. Spolknu chlupatýho skunka, jestli chápu, co se tady děje, ale bylo mi řečený, že mě můžeš zabít jenom v mém čase, rozumíš tomu?“

Rhodan vstal. Tvář měl bezvýraznou.

„Jedeme dál,“ řekl a otočil se.

Hned nato vyštěkly dvě rány. Kulky se odrazily Rhodanovi pod nohama a se svistem zmizely v dálce.

Rhodan se zarazil. Bully znovu vystřelil. Tentokrát pomocí dezintegrátoru, ale taky marně.

„Jenom v mém čase!“ šklebil se bandita. „Brachu jenom ty a já. Tak mi to bylo řečený. Jsem rychlejší a přesnější. Musíš být lepší. Musíš táhnout do té rudé brány. Klíče mám já. Když mi je během půl hodiny nesebereš, půjdeš do pekla a já se budu smět vrátit. Ti mizerové mi říkali, že už jsem byl jednou po smrti, že mě prej zabil nějaký všivý šerif. Je to možný! Mám v těle dvě díry!“

Rozevřel košili a ukázal dva vstřely na hrudi, na okrajích pokryté splenou krví.

Ve vozech se soustředili mutanti.

„Žije!“ zvolal Marshall. „Opatrně! On opravdu žije!“

Gucky se napřímil na sedačce. Ani jemu se nepodařilo tou bytostí telekineticky pohnout.

„Hotovo,“ poznamenal otřeseně Crest. „Tohle byla poslední zkouška. Tato bytost žije. Pochází z jiného času a je dobře zajištěná.“

Rhodan si prohlížel stopy po kovbojových kulkách. Nebylo pochyb o tom, že kolem proletěly.

„Ještě dvacet minut a tvůj čas uplynul,“ zavrčel cizinec. „Hej, slíbili mi, že pak budu moct zase žít. Chápeš to, ty pse?“

Rhodan spěchal zpátky do vozu. Následovaly hlasité rozkazy. Vozy se rozjely proti označené bráně.

Bully před ní prudce zastavil a Rhodan vyskočil ven.

A tam zase narazil na toho chlapa.

„Nemá to význam,“ křenil se bandita. „Mimochodem, ty máš ale divný kobyly...“

Rhodanovi mutanti zkoušeli dál své síly. Ale nemělo to cenu. Octli se na hranici své moci. Někdo zahájil proti bráně palbu z dezintegrátoru. Taky zbytečně...

Cizinec se nyní odmlčel. Daleko za nimi cosi začalo bzučet a kolem lodi STARDUST se ze země zvedl modrobílý prstenec.

„Říkal jsem ti přece, že si pro vás ďábel přijde,“ mručel neznámý lump z minulosti. „Ještě tři minuty a bude konec, brachu.“

Rhodan se loudal k prvnímu Shiftu. Cizinec ho sledoval nedůvěřivými pohledy. Rhodan se opřel o otevřený vstup lodi, založil ruce za záda a chladně řekl:

„Jenom v tvém čase, říkáš?“

Cosi se vynořilo za jeho zády. Bandita bleskurychle sáhl po zbrani.

Ticho bylo proříznuto ostrým výstřelem z koltu značky Peace Maker, rok výroby 1867. Desperáta zasáhla kulka, otočila ho kolem osy a pak westernové zjevení padlo k zemi.

V Rhodanově dlani se zaleskl kolt, který našel Everson. Zasažený kovboj tiše klel, svíjel se, ale za chvíli bylo po něm.

Energetický obal křižníku zazářil a ztratil se.

Rhodan se opřel o vůz a ztěžka oddechoval. Prastará zbraň se pohupovala na jeho ukazováčku.

„Klíč leží támhle na zemi!“ zvolal pak. „Zatraceně, pospěšte si! Ten chlapík byl skutečný! Eversone, kdybyste nenašel tu zbraň z jeho času...“

Rhodan byl vyčerpán. Zmlkl. Zážitek s probuzeným mrtvým z minulosti byl příliš namáhavý.

O pár vteřin později se brána otevřela.

„Vstupte dál a vítejte!“ ozval se temný hlas. Tentokrát zněl akusticky, ne jenom v podvědomí.

„Helou, starý kamaráde!“ řekl Rhodan a zamával. „Ta věc s koltem nebyla špatná. Máte smysl pro kousavý humor, že?“

Crest se vyjeveně rozhlížel, když se znovu ozval ten bujarý smích, jako by se smála celá planeta.

Rhodan se opřel o stěnu velké haly, do které vstoupili, a taky se usmíval.

Došli k cíli!

Neznámý nebyl člověk. Nebyl vůbec žádnou organickou bytostí. Možná že kdysi měl nějaké tělo, ale po miliónech let života se jej zbavil jako obtížného přivažku.

Takže Neznámý se proměnil v To. . To bylo možné vidět, když to To chtělo.

„Co je to To?“ zeptal se Rhodan.

John Marshall, schopný telepat, dokázal chápat Rhodanovy myšlenky. Neznámý se nedokázal uklidnit, pořád se ještě smál. Muselo se stát něco, co ho nějak neuvěřitelně pobavilo.

Konečně Marshall zakřičel do Rhodanova ucha:

„To je zvláštní druh společenství, psychicky živoucí, naddimenzionální bytost z mnoha miliard jednotlivých duší. Klidně se můžeme domnívat, že se celá jedná civilizace zbavila své hmotnosti, aby žila dál jenom na duchovní úrovni. Jde o vědomá vzdání se tělesnosti po nekonečně dlouhé existenci těla! To je prostě To! Je jedno, jestli jde o miliardy odhmotněných mozků, nebo jenom o jeden: prostě je to To.“

Rhodan se chytil oběma rukama za hlavu. Marshall se musel usmát.

„Nebojte se, ještě jsem normální,“ dodal Marshall.

Nato ten smích utichl. V klenuté hale nastalo ticho.

Stáli necelých dvacet metrů od vchodu.

Před nimi zívala růžová prázdnota podivné síly.

To se však spontánně změnilo, když se uprostřed kupole nad jejich hlavami začalo cosi formovat.

Od stropu přicházela oslňující záře. O chvíli později se k podlaze snesly jakési, páry, které utvořily tvar pomalu se otáčejícího, spirálovitě se nalévajícího míče.

„Vítejte,“ zazněl známý hlas. „Moje podoba se vám bude zdát poněkud podivná. Myslím ale, že jste si mezitím už zvykli, že jsem trochu podivný.“

Tiše se usmál.

Perry Rhodan se najednou cítil sám a opuštěn. Crest a Thora stáli vzpřímeni před čekajícími lidmi. Crestův obličej se obracel nahoru, tam, odkud přicházel hlas.

Rhodan se dál opíral ramenem o chladnou kovovou stěnu.

„Přistupte, prosím, blíž,“ ozvalo se.

Rhodan si posunul čapku do týla. Ospalýma, silně zarudlýma očima se díval na Cresta, který se slavnostním krokem přibližoval k Neznámému.

„Málem prasknu závistí,“ zašeptal Bully. „Myslíš, že mu To svěří tajemství zachování života?“

„Jistě,“ šeptal unaveně Rhodan. „Proč jinak by nám dával tolik úkolů? Máme přece jeho slovo. Já chci zažít už jenom dvě věci: Chci vědět, proč To chce vydat své tajemství, a pak bych chtěl jít spát.“

„Přistupte, prosím, blíže,“ ozvalo se znovu.

Crest se nejistě ohlédl. Mezitím už stál těsně u pulzujícího míče, ve kterém John Marshall tušil soustředěnou odhmatnou inteligenci.

Rhodan už toho měl dost.

„No tak jděte přece dál!“ vyzval Cresta. „Čeho se bojíte?!“

Crest se zachvěl. Pak se odvážil udělat ještě jeden krok, ale hned nato vykřikl a neznámá síla ho mocně odstrčila od míče.

„Vy jste nebyl míněn, Arkonidane. Je mi velice líto,“ zazněl znovu hlas. „Před časem, který nazýváte před dvaceti tisíci lety, jsem dal vaší civilizaci šanci. Zklamali jste. Biologické prodloužení života vám jako degenerované civilizaci nenáleží. Váš čas uplynul.“

Crest vykřikl.

Rhodan se křečovitě odrazil od stěny.

„He?“ hlesl Bully a otočil se na přítele.

„Helou, starý kamaráde, proč nepřistoupíš blíž?“ zasmál se kdosi. „My dva bychom se měli znát, ne?“

Rhodan věděl, že se mu třesou kolena. Černé strniště na tváři se mu odráželo od pobledlých lící.

„Jděte tam, pane,“ vyzvala ho Betty Toufryová. „To míní vás, ne toho starého, ubohého muže. Jděte, pane!“

Ostatní muži ustupovali a dělali místo. Nedůvěra se v jejich tvářích pozvolna proměňovala v nadšení.

Jenom Rhodan pořád ještě nechápal.

Nejistě si troufl udělat několik kroků.

„Moment,“ zamumlal. „Domníval jsem se že...“

Pak Rhodana někdo jemně zvedl a donesl ho k zářicímu míči, který se vznesl a zastavil se na úrovni Rhodanova obličeje.

„Tak takhle tedy vypadá,“ poznamenal hlas. „Malý, rozpačitý domorodec ze třetího světa maličkého slunce. Takhle vypadá! Je to snilek, ale i dostatečně tvrdý vůči sobě a ostatním. A je to idealista! Chce budovat, dělat velké věci, ale neví, co to je velká věc. Aby mohl dojít svého cíle, vyhledal mě. Helou, starý kamaráde!“

Rhodan se pořádně probral teprve, když se halou potřetí rozezněl smích Neznámého.

Najednou se mu zdálo, že přesně ví, kdo před ním je! Tahle bytost musela být nekonečně zralá, moudrá a naprosto nesobecká. O další charakteristiku Neznámého se postaral Gucky, který pištivě oznamoval:

„Teď to vím, šéfe! Hraje si stejně rád jako já. Ale hraje si jinak. Hraje si s vámi, s časem, s prostorem, rozumíte mi?“

Ano, Perry Rhodan definitivně porozuměl.

Ale měl z toho zamotanou hlavu.

Zvlášť když si uvědomoval, co mu to mocné bezhmotné stvoření nabízelo.

Jak to vlastně bylo se šancí, kterou před 20000 lety dostala arkonidská civilizace? Jaká to byla šance?

Rhodan čekal.

Když posléze nastalo ticho, řekl něco, po čem přítomným přeběhl mráz po zádech:

„Helou, starý kamaráde, poslal jste mi na loď monstrum, vzpomínáte?“

„Vzpomínám si na všechno, co jsem kdy udělal,“ pobaveně opáčil Neznámý.

„Oukej!“ zvolal zlostně Rhodan. „Pak se tedy laskavě postarejte, aby mému zraněnému spojaři nemusela být amputována ruka. To zvíře bylo jedovaté. Nemám na palubě potřebné léky. Tuhle věc považuji momentálně za nejdůležitější.“

Nastalo ticho.

Bylo to, jako by celá umělá planeta začala dýchat. Rhodan poněkud posměšně pohlížel na světelný míč. Crest upadl díky prožitému šoku do bezvědomí. Thora stála u zdi se zavřenýma očima. Věděla, že Arkonidané prohráli.

Vše bylo marné: její expedice, její spojení s lidmi a mnoho dalších věcí. Neznámý odmítl Arkonidany, protože zklamali. Byl neporazitelný a očividně se nedal nijak ovlivnit.

„Co máte v úmyslu, starý kamaráde?“ vyzvídal hlas klidným tónem.

„Chci nejdřív pomoc pro mého zraněného spojaře!“

„Pomoc je na cestě. Jedovaté látky budou z jeho těla odstraněny. Ale vy, starý kamaráde - vy chcete ovládnout arkonidské impérium? Nově ho vybudovat, zorganizovat, uklidnit, že ano?“

„Přesně tak,“ přiznal Rhodan.

Neznámý si povzdechl.

„To už chtěli udělat mnozí. Většinou však ztroskotali už na mém druhém úkolu. Bylo to pořád stejné. Viděl jsem vysoce vyvinuté galaktické kultury růst a zanikat. Možná že jsem některé trochu řídil. Potřeboval jsem změnu. Před Arkonidany existovala jiná civilizace, a před ní zase jiná. Podíval jsem se na váš svět, Rhodane, a dám vám nyní stejnou šanci, jakou dostali kdysi Arkonidané. Pro mne to bude malý okamžik, a pak zase budu muset čekat na někoho dalšího, kdo najde některou z mnoha mých stop a vydá se po nich. Děkuji vám za zábavnou hru, starý kamaráde. Byl jste dobrý. Takže teď do toho! Nebudu vám už pomáhat, ani vás déle obtěžovat. Jděte do Fyziotronu. Technická zařízení mého umělého světa jsou vám plně k dispozici. Ale musíte přijít sám na to, jak se s nimi zachází. Platí tato dohoda?“

„Platí,“ vyhrkl Rhodan.

Neznámý se znovu zasmál, ale tentokrát už trochu bolestně. Pak dodal: „Vy čekáte od nesmrtelnosti něco velkého a krásného? Všechny organické bytosti to očekávají, dokud nepřijde strašlivé zklamání. Posledním únikem je odhmotnění. Jednou budete šťasten, že můžete svou duši vysvobodit ze zajetí těla. Ale na to máte ještě čas. Mnoho štěstí, starý kamaráde! S vámi jsem zažil nejnapínavější hru od dob mého odhmotnění. Budu vás dále pozorovat. Mnoho štěstí.“

Svíticí míč zhasl.

Obrovská hala byla opět prázdná.

Než mohli čekající něco říct, z nicoty náhle vystoupil nějaký muž. „Byl jsem vám přidělen,“ vysvětlovala bytost. „Udejte mi, prosím, nějaké jméno.“

„Kdo jste?“ hlesl Rhodan.

Cizinec, který vypadal jako člověk, se usmál. „Byl jsem stvořen pro vás, pane. Proto takhle vypadám.“

„Robot?“

„Tak nějak, pane, ale nejsem strojem ve vašem slova smyslu. Můj mozek je organicko-intotronický.“

„Intotronický?“ zalapal Rhodan po dechu.

„Šestidimenzionální, pane. Chcete teď vstoupit do Fyziotronu?“

„Proč? Co je to?“

„Buňková sprcha, pane. Pravděpodobně se domníváte, že udržení buněk je možné pomocí injekcí nebo ozáření. Rád bych vás vyvedl z omylu. Dostanete pro každou buňku konzervační dávku na přesně dvaasedesát let podle vašeho času. Pak dojde k okamžitému rozpadu, pokud se nevrátíte sem, abyste si dopřál další sprchu.“

„Každých dvaasedesát let?“ vykoktal Rhodan.

„Přesně tak, pane. Ale musím vás upozornit, že záleží jen na vás, kdy a proč navštívíte tuto planetu. Jsem vám se všemi jejími zařízeními plně k dispozici, ovšem musíte mě vyhledat. Smím vás nyní požádat? Váš čas se pomalu krátí.“

Tuto poznámku Rhodan pochopil až o mnoho později.

Byla to krátká, silná bolest. Velká transice proti tomu neznamenalala vůbec nic.

Rhodanovo tělo se uprostřed jakéhosi tubusu nebo sloupu proměnilo v jemnou mlhu. Celé to trvalo hodinu, jak později tvrdil Bully.

Podivný robot postával bez hnutí u ovládacího panelu stroje, jehož chod by patrně nikdo z normálních bytostí nepochopil.

Kdyby Neznámý chtěl, určitě by se snadno stal vládcem galaxií.

Ale on na to nemyslel. Možná byl kdysi tímto přáním po sedlý. Teď se však stal postavou v pozadí.

Každý, kdo chtěl, se k němu mohl dostat. Každý dostal šanci a záleželo jenom na něm, zda to dokáže.

Rhodan se po proceduře probral ve stejně ospalém a unaveném stavu, v jakém do stroje vstoupil. Beze slov se oblékal.

Pohledem pak zůstal viset na robotovi.

„Bylo to omlazení?“ zeptal se. „Spíš mi to připomínalo hypertransici.“

„Omlazení vám nebylo poskytnuto, pane,“ vysvětloval robot. „Dostal jsem úkol zakonzervovat vás do současného stavu. Od této chvíle nebudete stárnout. Zůstanete na stupni, kterého jste zatím dosáhl.“

„Uvidíme. Co dělá raněný?“

„Byl vyléčen. Omlouváme se. Smím vás nyní prosit k programátoru? Zařízení planety musí být nastaveno na vaše individuální vlny. Váš čas je vymezen, pane. Mimochodem, smíte se svobodně rozhodovat, komu dalšímu dopřát konzervaci buněk. Zdejší přístroje můžete použít podle libosti. Máte nějaká zvláštní přání?“

Rhodan přelétl rychlým pohledem napjaté tváře přítomných. S hořkým pocitem zjišťoval, jak nepříjemnou touhu mají v očích.

Ale kdo by netoužil po prodloužení života!

Rhodan v té chvíli zjistil, jak velké moci se mu dostalo.

„Bully, běž!“ řekl krátce. Pak s robotem opustil místnost.

Když se STARDUST II vnořila do transice, planeta Poutník se jim ztratila z dohledu.

Šok z transice proběhl jako obvykle.

Když se vnořili z hyperprostoru, před nimi se rozprostírala soustava slunce Vegy.

Rhodan krátce pohlédl na obrazovky. Hvězda se skutečně uklidnila. Po vznikající nově nebylo ani památky.

Předal velení lodi Nyssenovi.

Neznámý dodržel slovo.

„Bez mezipřistání na Ferrolu,“ přikázal Rhodan. „Panebože, to by mě zajímalo, proč měl ten polorobot tak hrozně naspěch.“

Arkonidští bojovní roboti mu salutovali. Crest a Thora se stáhli do svých kajut. Už několik hodin jim bylo jasné, že Rhodanovým uznáním započala nová epocha. Nebude trvat dlouho, a Rhodan bude sahat po hvězdách. Rhodan však na takové věci nemyslel. Když kráčel ke své kajutě, myslel jenom na jedno: *Na návrat domů.*